

DET KONGELEGE
NÆRINGS- OG FISKERIDEPARTEMENT

Prop. 79 L

(2013–2014)

Proposisjon til Stortinget (forslag til lovvedtak)

Endringar i EØS-høringsloven (europeisk standardisering)

*Tilråding frå Nærings- og fiskeridepartementet 25. april 2014,
godkjend i statsråd same dagen.
(Regjeringa Solberg)*

1 Hovudinnhaldet i proposisjonen

Nærings- og fiskeridepartementet foreslår i denne proposisjonen ei lovendring som gjev forskriftsheimel til å gjennomføre europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 om europeisk standardisering. Departementet foreslår å ta forskriftsheimelen inn i lov 17. desember 2004 nr. 101 om europeisk meldeplikt for tekniske regler (EØS-høringsloven). Forordninga medverkar til å utvikle det europeiske standardiseringssystemet. Mellom anna inneheld ho reglar om standardar for tenester, betre medverknad frå små og mellomstore bedrifter og andre samfunnsaktørar i standardiseringsarbeidet og reglar som skal effektivisere samarbeidet mellom Europakommisjonen og dei europeiske standardiseringsorganisasjonane.

I kap. 2 til 4 blir det gjort greie for bakgrunnen for saka, gjeldande rett og innhaldet i forordning (EU) nr. 1025/2012. Arbeidet med regelverket i EU og Noreg blir omtalt i kapittel 5. I kapittel 6 og 7 følgjer departementet sine vurderingar av saka og ein omtale av dei økonomiske og administrative konsekvensane av forslaget. Kapittel 8 i proposisjonen inneheld lovforslag og kommentarar til kvar enkelt føresegn.

2 Bakgrunnen for forslaget

Standardar definerer tekniske krav eller kvalitetskrav som eksisterande eller framtidige produkt, produksjonsprosessar eller tenester kan vere i samsvar med. Standardisering har mykje å seie for harmoniseringa av tekniske krav til varer i EØS og medverkar på den måten til å fjerne tekniske handelshindringar i den indre marknaden. Når krav som vedkjem helse-, miljø- og sikkerheitssider ved ei vare blir felt ned i direktiv eller forordningar, blir ofte dei tekniske krava spesifisert i standardar. Standardar som er utarbeidde på bakgrunn av rettsakter som harmoniserer tekniske krav til varer, blir omtalte som harmoniserte standardar. Dei blir utarbeidde av europeiske standardiseringsorganisasjonar på oppdrag fra EU og EFTA.

I perioden 2008–2010 gjekk Europakommisjonen gjennom det europeiske standardiseringssystemet. Gjennomgangen munna ut i ein strategi for europeisk standardisering (KOM(2011) 311) og eit forslag til forordning om europeisk standardisering. Forordninga vart vedteken 25. oktober 2012 med verknad i EU-medlemslanda frå 1. januar 2013. Gjennom forordninga blir det rettslege grunnlaget for europeisk standardisering samla i éi rettsakt og det blir innført reglar som skal utvikle det europeiske standardiseringssystemet.

EØS-komiteen vedtok den 14. februar 2014 å innlemme Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 om europeisk standardisering i EØS-avtalen. Noreg var med på vedtaket med atterhald om samtykke i Stortinget, jf. kgl. res. av 7. februar 2014. Utanriksdepartementet fremmar parallelt med dette lovforslaget ein prop. S om samtykke til godkjenning av avgjerda i EØS-komiteen. Dersom Stortinget samtykkjer, vil det innebære ei plikt til å gjennomføre forordninga i norsk rett. Etter EØS-avtalen artikkel 103 skal eit vedtak i EØS-komiteen som ein hovudregel gjennomførast innan utgangen av seks månader etter vedtaket i EØS-komiteen, dvs. innan 14. august 2014 i dette tilfellet. Ei uoffisiell norsk omsetjing av forordninga er teken inn som vedlegg i denne proposisjonen.

3 Gjeldande rett

Prosessen med å utarbeide standardar er ikkje lovregulert i Norge. Derimot er bruk av standardar regulert på fleire område. Standardar er resultatet av samarbeid mellom næringslivet, styresmaktene og andre aktørar som er interesserte i å bidra. Bruk av standardar er som oftast frivillig, til dømes for å dokumentere at ei vare eller teneste er i samsvar med gjeldande krav. Nasjonalt lovverk som gjennomfører EØS-lovgjeving, kan difor vise til harmoniserte standardar som ein mogleg måte å oppfylle styresmaktene sine krav på. Standardisering kan også vere eit verktøy for nasjonale styresmakter ved regulering av område der det er behov for detaljerte krav til varer og tenester.

Europeisk standardisering er omfatta av ei særskilt rettsleg ramme som er samansett av tre ulike rettsakter:

- europaparlaments- og rådsdirektiv 98/34/EF om ein informasjonsprosedyre for standardar og tekniske forskrifter
- rådsvedtak 87/95/EØF om standardisering på området informasjonsteknologi og telekommunikasjon
- europaparlaments- og rådsvedtak nr. 1673/2006/EF om finansiering av europeisk standardisering (ikkje EØS-relevant).

Direktiv 98/34/EF og vedtak 87/95/EØF er innlemma i EØS-avtalen.

Europeisk standardisering blir organisert av Den europeiske standardiseringsorganisasjon (CEN), Den europeiske komité for elektroteknisk standardisering (CENELEC) og Det europeiske

standardiseringsinstitutt for telekommunikasjon (ETSI), og byggjer på dei prinsippa som Verdas handelsorganisasjon (WTO) har godteke innanfor standardisering – samanheng, innsyn, openheit, semje, frivillig bruk, vere uavhengig av særinteresser og effektivitet. Dei tre nemnde europeiske standardiseringsorgana er lista opp i vedlegg I til 98/34-direktivet, og er dermed rettsleg godkjende av EU.

Dei enkelte standardar blir utarbeidde innanfor standardiseringsorganisasjonane i komitéar på nasjonalt og europeisk nivå. Komitéane er opne slik at offentlege styresmakter, private bedrifter og organisasjonar kan delta. I Noreg er det tre standardiseringsorgan som etter EØS-avtalen sitt vedlegg II kapittel XIX nr. 1 bokstav f, jf. EØS-komiteens vedtak nr. 146/1999, er å rekne som nasjonale standardiseringsorgan. Dette er Standard Norge, Norsk Elektroteknisk Komite (NEK) og Post- og teletilsynet (PT). Desse standardiseringsorgana er medlemmer i CEN, CENELEC og ETSI. Som medlem i desse europeiske standardiseringsorgana pliktar nasjonale standardiseringsorgan å implementere alle europeiske standardar og fastsette dei som nasjonale standardar.

Etter 98/34-direktivet pliktar nasjonale standardiseringsorgan å melde frå til Kommisjonen, standardiseringsorgana i dei andre landa og dei europeiske standardiseringsorgana dersom dei har vedteke å setje i gang eit nytt standardiseringsprosjekt eller ein revisjon eller ei endring av ein eksisterande standard (informasjonsplikt). Informasjonsplikta gjeld ikkje dersom det dreiar seg om ein standard som er identisk med en internasjonal eller europeisk standard.

Alle forslag til standardar, både europeiske og nasjonale, skal gjerast tilgjengelege på nasjonalt plan, slik at næringsdrivande og andre interesserte kan kommentere forslaga og eventuelt delta i arbeidet med å forme ut standardane. I Noreg annonserer Standard Norge på heimesidene sine alle standardiseringsprosjekt og nye standardar som fell inn under CEN-området, medan NEK legg ut informasjon om nye standardar på elektroområdet. Oversikt over standardar på teleområdet er å finne på heimesida til ETSI.

4 Nærare om forordning (EU) nr. 1025/2012

Forordning (EU) nr. 1025/2012 regulerer samarbeidet mellom dei europeiske standardiseringsorganisasjonane, nasjonale standardiseringsorgani-

sasjonar, EØS-statane og Europakommisjonen, jf. artikkel 1 i forordninga.

Forordninga erstattar reglar om standardisering i europaparlaments- og rådsdirektiv 98/34/EF, rådsvedtak 87/95/EØF (denne rettsakta blir oppheva) og europaparlaments- og rådsvedtak nr. 1673/2006/EF (blir oppheva).

I fortalen til forordninga går det fram at den rettslege ramma ikkje lenger er i samsvar med utviklinga som har skjedd innanfor europeisk standardisering dei seinaste tiåra. Ramma bør difor forenklast og tilpassast for å vere i samsvar med utviklinga og framtidige utfordringar innanfor standardisering. Dette gjeld særleg utviklinga av standardar for tenester og andre standardiseringspublikasjonar enn formelle standardar. Det går vidare fram av fortalen at for å sikre at standardar og standardisering skal vere effektive politiske reiskapar for Unionen, er det nødvendig å ha ei verknadsfull og effektiv standardiseringsordning som gjev ei fleksibel og open plattform for å oppnå semje mellom alle deltakarane, og som er økonomisk levedyktig.

Forordninga har fire hovudelement:

1. *Tenestestandardar (kapittel I)*

Forordninga utvidar det europeiske standardiseringssystemet til også å omfatte standardar for tenester. I fortalen er det mellom anna vist til at direktiv 98/34/EF ikkje gjeld for standardar for tenester og at det blir stadig mindre relevant å skilje mellom tenester og produkt i arbeidet for å verkeleggjere den indre marknaden. Mange standardar for produkt har ein tenestedel, medan standardar for tenester ofte delvis gjeld produkt. Det er difor nødvendig å utvide verkeområdet til den rettslege ramma, og i forordninga artikkel 2 nr. 4 er tenester teke inn i definisjonen av «tekniske spesifikasjonar».

2. *Betre medverknad frå små og mellomstore bedrifter og andre samfunnsaktørar i standardiseringsarbeidet (kapittel II)*

Kapittel II i forordninga handlar om innsyn og deltaking frå partar som saka vedkjem. Artikkel 3 inneheld reglar om at kvar europeisk standardiseringsorganisasjon og kvart nasjonalt standardiseringsorgan skal fastsetje eit arbeidsprogram. Dette skal innehalde opplysningar om dei standardar og standardiseringspublikasjonar som er under arbeid, som skal utarbeidast eller endrast eller som er vedtekne i perioden for det førre arbeidsprogrammet. Arbeidsprogrammet skal vere tilgjengeleg på nettstaden til organisasjonen eller organet og skal kunngjerast i ein nasjonal eller

europeisk publikasjon om standardiseringsverksemd.

Artikkel 5 fastslår at dei europeiske standardiseringsorganisasjonane skal leggje til rette for høveleg representasjon frå små og mellomstore bedrifter, forbrukarorganisasjonar, miljøorganisasjonar og frå partane i arbeidslivet, når europeiske standardar og europeiske standardiseringsprodukt blir utvikla. Artikkel 6 nr. 1 i forordninga fastset at dei nasjonale standardiseringsorganisasjonane skal oppmuntre til, og leggje til rette for, at SMB-ane har tilgang til standardar og utvikling av standardar, og listar opp fleire dømme på tiltak som kan gjennomførast. Artikkel 6 nr. 2 fastset at dei nasjonale standardiseringsorgana skal utveksle «beste praksis» med tanke på at det skal bli lettare for SMB-ane å delta i standardiseringsverksemd og at det skal ligge til rette for ein auke i SMB-ane sin bruk av standardar. Artikkel 6 nr. 3 pålegg dei nasjonale standardiseringsorganisasjonane å sende inn årlege rapportar til dei europeiske standardiseringsorganisasjonane om verksemda si i høve til nr. 1 og 2, og om alle andre tiltak som er sette i verk for å gjere vilkåra betre for SMB-ane til å bruke standardar og delta i utviklinga av standardar.

Etter artikkel 7 skal medlemsstatane oppmuntre offentlege styresmakter, inkludert dei som har ansvaret for marknadstilsyn, til å delta i standardiseringsaktivitetar på nasjonalt nivå, knytt til standardar som blir utforma på oppdrag frå Europakommisjonen.

3. *Reduksjon av tida det tek å utvikle ein standard (kapittel III)*

Europakommisjonen skal utforme årlege arbeidsprogram for europeisk standardisering som skal vise kva europeiske standardar og europeiske standardiseringsprodukt dei europeiske standardiseringsorganisasjonane vil bli bedde om å utvikle, jf. artikkel 8 i forordninga. Arbeidsprogrammet skal effektivisere samarbeidet mellom Europakommisjonen og dei europeiske standardiseringsorganisasjonane. Artikkel 9 handlar om samarbeid med forskingssenter, medan artikkel 10 handlar om Kommisjonen sine oppmodingar om standardisering til europeiske standardiseringsorganisasjonar.

Fleire av rettsaktene som harmoniserer vilkåra for marknadsføring av varer i EØS, inneheld føresegnar om framgangsmåte dersom ein EØS-stat meiner at ein harmonisert standard ikkje oppfyller krava i den aktuelle rettsakta. Artikkel 11 i forordninga skal

straumlinjeforme prosessen med innvendingar til harmoniserte standardar, og erstattar tilsvarende føresegner i ti eksisterande rettsakter, jf. artikkel 26. Artikkel 11 gjeld berre for område som ikkje blir omfatta av andre rettsakter som inneheld føresegner om framgangsmåte ved innvendingar til harmoniserte standardar, jf. artikkel 28 andre ledd. Artikkel 12 inneheld føresegner om at Kommisjonen skal opprette eit meldingssystem for alle partar som saka vedkjem før Kommisjonen mellom anna vedtek Unionens årlege arbeidsprogram, oppmodingar om standardisering og vedtak om fastsetting av tekniske spesifikasjonar på IKT-området.

4. *Bruk av tekniske spesifikasjonar på IKT-området utvikla av globale fora og konsortium (kapittel IV)*

Informasjons- og kommunikasjonsteknologi (IKT) er eit område der mange tekniske spesifikasjonar ikkje er utvikla av dei tradisjonelle standardiseringsorganisasjonane, men av globale fora og konsortium. Ved offentlege innkjøp som er omfatta av direktiv 2004/18/EF, er det i dag berre unntaksvis mogleg å vise til slike standardar. Forordninga etablerer eit system for godkjenning av dei mest relevante tekniske spesifikasjonane på IKT-området som er utvikla av globale fora og konsortium, til bruk i samband med offentlege innkjøp, jf. artikkel 13 og 14. Slike tekniske spesifikasjonar må oppfylle kriterium sette opp i vedlegg II i forordninga.

Kapittel V i forordninga regulerer EUs finansiering av ulike aktivitetar knytt til standardisering. Bestemminga er retta mot organa i EU og inneber ikkje nokon rettslege plikter for EØS/EFTA-statane. Kapittel VI inneheld føresegner om myndighet til å gjere endringar i vedlegga i forordninga og rapporteringsplikter for dei europeiske standardiseringsorganisasjonane, medan kapittel VII har reglar om oppdateringar i gjeldande rettsakter og ikrafttreding.

5 Arbeidet med regelverket i EU og Noreg

Nærings- og fiskeridepartementet har følgd arbeidet med å gjennomgå det europeiske standardiseringssystemet og utforminga av tiltak som skal gjere systemet betre, mellom anna ved å delta i Europakommisjonen si rådgjevande gruppe for standardisering og handelsforenkling.

Forslaget frå Europakommisjonen til forordning om europeisk standardisering vart sendt på nasjonal høyring 12. juli 2011. Av 21 høyringsinnspel, hadde ti høyringsinstansar konkrete merknader, og tilbakemeldingane var i all hovudsak positive. Høyringsfråsegnene er publiserte på heimesida til Nærings- og fiskeridepartementet. Med bakgrunn i innspela i høyringa, var Noreg med på å utarbeide ei felles EFTA-fråsegn, som vart send over til Europakommisjonen, Rådet og Europaparlamentet 2. desember 2011.

Nærings- og handelsdepartementet sende den vedtekne forordninga på høyring 2. april 2013 saman med forslag til endringar i EØS-høringsloven og forskrift om å gjennomføre forordninga. Høyringsnotatet omfatta også forslag til å gjennomføre europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbeid gjennom informasjonssystemet for den indre marknaden (IMI). Fristen for å komme med innspel vart sett til 15. mai 2013. Høyringsnotatet vart sendt til følgjande instansar:

Arbeidsdepartementet
Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet
Finansdepartementet
Fiskeri- og kystdepartementet
Fornyings-, administrasjons- og kyrkje- departementet
Helse- og omsorgsdepartementet
Justis- og beredskapsdepartementet
Kommunal- og regionaldepartementet
Kulturdepartementet
Kunnskapsdepartementet
Landbruks- og matdepartementet
Miljøverndepartementet
Olje- og energidepartementet
Samferdselsdepartementet
Utanriksdepartementet

Brønnøysundregistra
Datatilsynet
Direktoratet for arbeidstilsynet
Direktoratet for byggkvalitet
Direktoratet for forvaltning og IKT (Difi)
Direktoratet for naturforvaltning
Direktoratet for samfunnsikkerheit og beredskap
Enterprise Europe Network
Finanstilsynet
Forbrukarombodet
Forbrukarrådet
Helsedirektoratet
Innovasjon Noreg
Justervesenet

Klima- og forureiningsdirektoratet
 Konkurransetilsynet
 Mattilsynet
 Norsk akkreditering
 Oljedirektoratet
 Petroleumstilsynet
 Post- og teletilsynet
 Sjøfartsdirektoratet
 Statens Autorisasjonskontor for helsepersonell
 Statens jernbanetilsyn
 Statens legemiddelverk
 Statens vegvesen Vegdirektoratet
 Utdanningsdirektoratet

Akademikerne
 Arbeidsgiverforeningen Spekter
 Bedriftsforbundet
 Den Norske Advokatforening
 Den norske legeförening
 Den norske Revisorforening
 Det Norske Veritas
 Finansnæringsens Hovedorganisasjon
 Hovedorganisasjonen for universitets-
 og høyskoleutdannede (UNIO)
 Hovedorganisasjonen Virke
 Institutt for arbeidsliv- og velferdsforskning
 (FAFO)
 KS
 Landsorganisasjonen i Norge
 Nemko
 Norges Autoriserte Regnskapsføreres Forening
 (NARF)
 Norges Juristforbund
 Norsk Elektroteknisk Komite
 Næringslivets Hovedorganisasjon
 Standard Norge
 Tilsynsrådet For Advokatvirksomhet
 Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund (YS)

I alt seks instansar har uttalt seg, og fire av desse fråsegnene gjaldt forordninga om standardisering. Desse var frå Den norske legeförening, Norsk Elektroteknisk Komite, Norsk Industri og Standard Norge.

Følgjande hadde ingen merknader: Arbeidsdepartementet, Arbeidsgiverforeningen Spekter, Arbeidstilsynet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Brønnøysundregistra, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kyrkjedepartementet, Justis- og beredskapsdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Landsorganisasjonen i Norge, Mattilsynet, Miljøverndepartementet, Næringslivets hovedorganisasjon, Olje- og energidepartementet, Post- og teletilsynet, Sam-

ferdselsdepartementet, Sjøfartsdirektoratet, Statens autorisasjonskontor for helsepersonell, Statens legemiddelverk og Utanriksdepartementet.

Den norske legeförening viser til at definisjonen av tenester i artikkel 2 nr. 7 ikkje avgrensar mot helsetenester. Samtidig går det fram av fortalen punkt 12 at forordninga ikkje skal påverke medlemsstatane sin eksklusive kompetanse til å regulere helsetenester, medrekna helsetenesta sin kvalitet, finansiering og organisasjon. Legeföreningen peikar på at det er viktig at dette unntaket kjem klart fram.

Norsk Elektroteknisk Komite (NEK) viser til at forordninga allereie er tredd i kraft for CENELECs EU-medlemmer og at ho også vil måtte gjelde for dei attverande CENELEC-medlemmene frå EFTA-området. Dei ser difor ingen grunn til å kommentere forordninga i og for seg. *NEK* trekker fram at krav om nye rapporteringar vil føre til nye kostnader for organisasjonen.

Norsk Industri uttalar at det er viktig at forordninga blir implementert i Noreg. Dei viser også til at i og med at saka gjeld gjennomføring av ei vedteken forordning, er det ikkje store endringar ein kan be om. Norsk Industri peikar samtidig på viktige forhold knytt til standardisering. Dette gjeld mellom anna at prinsippet om at det er frivillig å bruke standardar må først vidare, og at dersom norske styresmakter skal finansiere SMB-ane sin standardiseringsaktivitet, bør dette gjerast gjennom den etablerte strukturen i Standard Norge. Det vil vere med å gje innsyn for alle aktørar. Ifølgje Norsk Industri er det fornuftig at styresmaktene som driv marknadstilsyn deltek aktivt i utviklinga av standardar. Norsk Industri er også opptekne av at standardar som er relevante og nødvendige for industrien blir utvikla og gjort tilgjengeleg så raskt som mogleg. Dette må likevel ikkje gå ut over høvet ein har til å komme med nasjonale innspel til arbeidet. Norsk Industri ønskjer at medlemmene deira også skal få høve til å kommentere tekniske spesifikasjonar på IKT-området som er utvikla av ikkje-europeiske standardiseringsorgan, i dei tilfelle der EU vel å godkjenne desse.

Standard Norge opplyser at det har vore ein omfattande prosess i dei europeiske standardiseringsorganisasjonane om innhaldet i forordninga og at Standard Norge har delteke i arbeidet. Sidan forordninga allereie gjeld i EUs medlemsland, ser Standard Norge det som ein fordel at forordninga trer i kraft i Noreg så snart som mogleg. Forordninga vil innebere betydelege endringar i Standard Norge si oppfølging av nasjonalt og europeisk standardiseringsarbeid. For nokre av ele-

menta i forordninga er det allereie gjennomført gode system, medan det for andre deler er behov for eit omfattande arbeid dei neste åra. Utvikling av fleire europeiske tenestestandardar vil krevje innsats frå Standard Norge si side for å skape forståing for bruk av standardar blant tenesteleverandørar og styresmakter.

Standard Norge skriv vidare at det er ei utfordring å leggje til rette for at små og mellomstore bedrifter skal kunne delta i standardiseringsarbeidet og bruke standardar. Difor er eit godt samarbeid med ulike bransjeorganisasjonar viktig. Vidare meiner Standard Norge at dei og departementet bør ha eit tett samarbeid om korleis styresmaktene som driv marknadstilsyn på beste måte kan involverast i standardiseringsaktivitetar. Kravet om å rapportere om deltakinga til SMB-ane i standardiseringsarbeidet vil krevje store ressursar, og omfanget kan først bli avklart når dei relevante tiltaka blir sette i verk. Standard Norge vil vente og sjå litt når det gjeld bruk av tekniske spesifikasjonar på IKT-området som er utvikla av globale fora og konsortium, og viser til at desse prosessane ikkje alltid følgjer prinsippa om openheit og konsensus. Det kan difor vere vanskelegare for SMB-ar og andre samfunnsaktørar å delta i utforminga av desse spesifikasjonane. Standard Norge viser til at det vil krevje betydelege ressursar for Standard Norge å få på plass system for å utforme arbeidsprogram og rapporteringsplikt.

6 Departementet sine vurderingar

6.1 Vurdering av forordninga

Standardar er viktige for å sikre at produkt og produksjonsprosessar har tilsikta kvalitet og eigenskapar i samsvar med krav frå marknaden og styresmaktene. Å leggje til rette for å bruke standardar i ulike deler av samfunnet er ein del av næringspolitikken og medverkar til meir effektiv utnytting av samfunnet sine ressursar. Standardar er eit kollektivt gode som mange aktørar kan nytte seg av. Marknaden vil ikkje nødvendigvis av seg sjølv få fram det settet av standardar som er ønskjeleg for samfunnet som heilskap.

Europeisk standardisering er viktig for å harmonisere tekniske krav til varer i EØS, og det har hatt mykje å seie for realiseringa av den indre marknaden. Felles standardar på EØS-området er viktig for å lette handelen med varer og tenester. Forordning (EU) nr. 1025/2012 vidarefører det eksisterande europeiske standardiseringssystemet, oppdaterer det rettslege grunnlaget for euro-

peisk standardisering og dannar grunnlag for at standardisering kan nyttast på fleire område enn i dag. Departementet meiner at forordninga er eit viktig bidrag til å takle framtidige utfordringar på dette området.

Sidan standardar blir nytta på mange område, har det også mykje å seie at kunnskapen og behova til dei ulike aktørane tel med når nye standardar blir utvikla og at standardane, så langt råd er, er i samsvar med norske interesser i vid forståing. Det er viktig at utvikling og bruk av standardar fremmar interessene til norsk næringsliv, ikkje minst gjeld det interessene til små og mellomstore bedrifter. Dette vil også gjere norske bedrifter meir konkurransedyktige.

Departementet meiner difor at føresegnene i forordninga om betre involvering i standardiseringsprosessane av små og mellomstore bedrifter og andre partar som saka vedkjem, er viktige. Gjennomgangen av det europeiske standardiseringssystemet i 2008–2010, viste at det er behov for dette. Etter kvart som standardar blir nytta på stadig fleire område, er det behov for at organisasjonar som representerer ulike interesser blir godt involvert. Det gjeld til dømes forbrukarar, miljøorganisasjonar og partane i arbeidslivet.

Tenester er eit område der fordelane med ein felles europeisk marknad er langt mindre utnytta enn for varer sin del. På tenesteområdet har utviklinga gått sakte. Standardar for tenester blir i hovudsak utvikla nasjonalt i staden for at det blir laga felles europeiske tenestestandardar. Utbreiinga av nasjonale standardar kan skape hindringar i flyten av tenester i den indre marknaden fordi næringsdrivande møter stadig fleire ulike nasjonale standardar. Større bruk av europeiske standardar kan styrke den europeiske tenestesektoren og gjere han meir innovativ og konkurransedyktig, ved at tenestene blir meir samstemde og kvaliteten blir betre. Slik departementet ser det er det viktig at tenestesektoren blir inkludert i det rettslege rammeverket for europeisk standardisering.

Det har mykje å seie for konkurranseevna til europeiske bedrifter at det europeiske standardiseringssystemet er tilpassa den teknologiske utviklinga. Det er ønskjeleg at tida det tek å utvikle ein europeisk standard blir redusert. Departementet meiner at det er positivt med føresegnene om årlege arbeidsprogram for Europakommisjonen som skal effektivisere samarbeidet mellom Europakommisjonen og dei europeiske standardiseringsorganisasjonane. Når programma skal utformast vil ein tidleg dialog mellom partar som saka vedkjem

også vere med å sikre betre kvalitet på standardiseringsmandata.

Den norske legeförening peikar på at det er viktig at unntaket for helsetenester går klart fram, og viser til at definisjonen av tenester i artikkel 2 nr. 7 ikkje avgrensar mot helsetenester. Som Legeföreningen også viser til, går det fram av punkt 12 i fortalen at forordninga ikkje skal påverke medlemsstatane sin eksklusive kompetanse til å regulere helsetenester. Etter departementet sitt syn tyder dette at føresegna ikkje vil bli tolka slik at ho grip inn i medlemsstatane sin kompetanse til å regulere helsetenester.

Standard Norge stiller seg noko avventande til bruk av tekniske spesifikasjonar på IKT-området som er utvikla av globale fora og konsortium, og viser til at desse prosessane ikkje alltid følgjer prinsippa om openheit og konsensus. Departementet viser til at forordninga avgrensar bruken av denne typen tekniske spesifikasjonar til offentlege innkjøp og at dei må oppfylle krava i vedlegg II om mellom anna openheit, semje og innsyn. I artikkel 13 nr. 3 er det vidare fastsett at vedtak om denne typen tekniske spesifikasjonar skal gjerast etter samråd med det europeiske fleirpartsforumet om IKT-standardisering. Dette omfattar dei europeiske standardiseringsorganisasjonane, medlemsstatane og relevante partar som saka vedkjem. Det skal også skje etter samråd med den komitéen som er sett ned ved tilsvarande unionsregelverk, dersom ein slik komité finst, og elles etter andre former for samråd med sektoreksperter.

6.2 Om den lovtekniske gjennomføringa

I EU gjeld forordningar som overnasjonale lover i den enkelte medlemsstat i kraft av å vere vedtekne av dei kompetente EU-organa. Sidan EØS-avtalen ikkje inneber overføring av lovgjevingsmyndigheit til fellesskapsorgana, må regelverket gjennomførast i nasjonal rett. Det følgjer av artikkel 7 i EØS-avtalen at gjennomføringsplikta gjeld rettsakter som er «omhandlet i eller inntatt i vedlegg til denne avtale eller i EØS-komiteens vedtak». Ei forordning som er innlemma i EØS-avtalen skal såleis gjerast til ein del av den interne rettsorden.

Etter artikkel 7 bokstav a skal ei forordning «som sådan gjerast til del av avtalepartenes interne rettsorden». Dette inneber at forordninga skal gjennomførast ved inkorporasjon. Inkorporasjon inneber at ein vedtek ei lov- eller forskriftsføresegn som fastset at forordninga i EØS-tilpassa

form skal gjelde direkte i norsk rett. Dette tek vare på omsynet til rettseinskap.

Departementet legg til grunn at det ikkje ligg føre heimel i gjeldande norsk rett for å gjennomføre forordning (EU) nr. 1025/2012. EØS-høringsloven gjennomfører direktiv 98/34/EF om informasjonsprosedyre for standardar og tekniske forskrifter og reglar for informasjonssamfunnstenester. EØS-høringsloven § 14 gjev departementet heimel til å fastsetje forskrift om meldeplikt m.m. ved nasjonal utarbeiding av standardar. Men EØS-høringsloven § 14 gjev ikkje departementet heimel til å vedta forskrift som gjennomfører den nye forordninga i norsk rett. Departementet meiner det ligg til rette for å omstrukturere EØS-høringsloven slik at ho gjev heimel til å gjennomføre forordninga. Det er gjort nærare greie for dei konkrete endringsforslaga i merknader til føresegner i lovutkastet.

Ingen høyringsinstansar har uttalt seg om forslaget til implementeringsmåte i departementet sitt høyringsnotat av 2. april 2013. Departementet viser elles til at høyringsinstansane i begge høyringsrundane i all hovudsak har vore positive til forslaget. Departementet held difor fast på forslaget i høyringsnotatet om å endre EØS-høringsloven. Sidan forordninga allereie har tredd i kraft i EU, foreslår departementet at lovendringa trer i kraft straks.

7 Økonomiske og administrative konsekvensar

Forordninga inneber ei vidareføring av det eksisterande europeiske standardiseringssystemet. Forordninga samlar det rettslege grunnlaget for europeisk standardisering i éi rettsakt og legg til rette for at standardisering kan nyttast på fleire område.

Innføring og gjennomføring av forordninga er ikkje venta å ha vesentlege økonomiske eller administrative konsekvensar. Noreg deltek allereie i det europeiske standardiseringssystemet, og dei norske standardiseringsorganisasjonane får statlege tilskot. Eventuelle auka utgifter knytt til plikter i forordninga kan dekkast innanfor dei gjeldande rammene til dei fagansvarlege departementa.

Fleire av føresegnene i forordninga er retta mot dei europeiske standardiseringsorganisasjonane og Europakommisjonen. Desse føresegnene vil ikkje ha administrative eller økonomiske konsekvensar i Noreg.

8 Merknader til dei enkelte føresegnene i lovforslaget

Til tittelen til lova

Tittelen til lova blir endra for å reflektere at lova ikkje lenger berre skal gjelde europeisk meldeplikt for tekniske reglar.

Til § 1

I samband med at EØS-høringsloven blir endra slik at ho gjev heimel for å gjennomføre forordning (EU) nr. 1025/2012, blir også formålsføresegna i lova oppdatert.

Til § 2 nytt tredje ledd

Verkeområdet til lova blir utvida til også å gjelde verkeområdet til forordning (EU) nr. 1025/2012.

Til ny paragrafoverskrift i § 15

Overskrifta i § 15 vert endra slik at ho seier meir presist kva forskriftsheimelen handlar om. Dette

gjev betre samanheng med forskriftsheimelen om europeisk standardisering i ny § 15 a.

Til ny § 15 a

Den nye § 15 a gjev departementet heimel til å gjennomføre rettsakter om europeisk standardisering, slik som forordning (EU) nr. 1025/2012 og eventuelt seinare endringar i denne.

Verkeområdet og innhaldet i forordning (EU) nr. 1025/2012 talar for at ho blir gjennomført i forskrift. Gjennomføring i forskrift vil også forenkle prosessen med oppdatering av nasjonalt regelverk ved eventuelle framtidige endringar i forordninga.

Nærings- og fiskeridepartementet

t i l r å r :

At Dykkar Majestet godkjenner og skriv under eit framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om endringar i EØS-høringsloven (europeisk standardisering).

Vi HARALD, Noregs Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjere vedtak til lov om endringar i EØS-høringsloven (europeisk standardisering) i samsvar med eit vedlagt forslag.

Forslag til lov om endringer i EØS-høringsloven (europeisk standardisering)

I

I lov 17. desember 2004 nr. 101 om europeisk meldeplikt for tekniske regler blir det gjort følgende endringer:

Tittelen til lova skal lyde:
Lov om europeisk meldeplikt for tekniske regler
m.m. (EØS-høringsloven)

§ 1 første ledd skal lyde:

Loven skal motvirke ulovlige handelshindringer og bidra til fri bevegelse i EØS indre marked for varer og informasjonssamfunnstjenester, og etableringer av slike tjenester, gjennom et system for europeisk meldeplikt (EØS-høring) for forslag til tekniske regler. *Loven skal også legge til rette for europeisk standardisering.*

§ 2 nytt tredje ledd skal lyde:

Loven gjelder også for europeisk standardisering.

Noverande tredje og fjerde ledd blir fjerde og femte ledd.

§ 15 overskrifta skal lyde:

Forskrifter om utforming og kunngjøring av meldinger m.m.

I kapittel V skal ny § 15 a lyde:

§ 15 a Forskrifter om europeisk standardisering.

Departementet kan ved forskrift gi nærmere regler om europeisk standardisering.

II

Lova gjeld frå det tidspunktet Kongen fastset.

Vedlegg 1**Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 av 25. oktober 2012 om europeisk standardisering og om endring av rådsdirektiv 89/686/EØF og 93/15/EØF samt europaparlaments- og rådsdirektiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF og om oppheving av rådsvedtak 87/95/EØF og europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 1673/2006/EF**

Europaparlamentet og rådet for den europeiske union har —

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité¹,

etter den ordinære regelverksprosessen² og ut fra følgende betraktninger:

- 1) Det viktigste målet med standardisering er å fastsette frivillige tekniske spesifikasjoner eller kvalitetsspesifikasjoner som nåværende eller framtidige produkter, produksjonsprosesser eller tjenester kan være i samsvar med. Standardisering kan gjelde ulike aspekter, som for eksempel standardisering av forskjellige kvaliteter eller størrelser for et bestemt produkt, eller tekniske spesifikasjoner på produkt- eller tjenestemarker der kompatibilitet og samvirkingsevne med andre produkter eller systemer er vesentlige.
- 2) Europeisk standardisering organiseres av og for de berørte partene på grunnlag av nasjonal representasjon (Den europeiske standardiseringsorganisasjon (CEN) og Den europeiske komité for elektroteknisk standardisering (CENELEC) og direkte deltaking (Det

europeiske standardiseringsinstitutt for telekommunikasjon (ETSI)), og bygger på de prinsippene som Verdens handelsorganisasjon (WTO) har anerkjent innen standardisering, det vil si sammenheng, innsyn, åpenhet, enighet, frivillig anvendelse, uavhengighet fra særinteresser, og effektivitet (nedenfor kalt grunnprinsippene). I henhold til grunnprinsippene er det viktig at alle relevante berørte parter, herunder offentlige myndigheter og små og mellomstore bedrifter («SMB»), på en hensiktsmessig måte trekkes inn i det nasjonale og europeiske standardiseringsarbeidet. Nasjonale standardiseringsorganer bør også oppmuntre til og legge til rette for de berørte partenes deltaking.

- 3) Europeisk standardisering bidrar dessuten til å forbedre foretakenes konkurransevne ved å fremme særlig fritt varebytte og fri bevegelighet for tjenester, samvirkingsevne mellom nett, kommunikasjonsmidler, teknologisk utvikling og nyskaping. Europeisk standardisering styrker europeisk næringslivs samlede konkurransevne, særlig når den fastsettes i samarbeid med de internasjonale standardiseringsorganene, det vil si Den internasjonale standardiseringsorganisasjon (ISO), Den internasjonale elektrotekniske standardiseringsorganisasjon (IEC) og Den internasjonale teleunion (ITU). Standarder har betydelige positive økonomiske virkninger, for eksempel ved at de fremmer det økonomiske utbyttet på det indre marked og utviklingen av nye og bedre produkter eller markeder samt bedre forsyningsvilkår. Stan-

¹ EUT C 376 av 22.12.2011, s. 69.

² Europaparlamentets holdning av 11. september 2012 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og Rådets beslutning av 4. oktober 2012.

darder øker vanligvis konkurransen og senker produksjons- og salgskostnadene og gavner dermed økonomien som helhet, og forbrukerne i særdeleshet. Standarder kan opprettholde og forbedre kvaliteten, gi opplysninger og sikre samvirkningsevne og kompatibilitet, og dermed øke sikkerheten og verdien for forbrukerne.

- 4) Europeiske standarder vedtas av de europeiske standardiseringsorganisasjonene, det vil si CEN, CENELEC og ETSI.
- 5) Europeiske standarder spiller en svært viktig rolle i det indre marked, for eksempel ved bruk av harmoniserte standarder ved formodning om samsvar for produkter som skal gjøres tilgjengelig på markedet, med de vesentlige kravene til disse produktene som er fastsatt i Unionens relevante harmoniseringsregelverk. Disse kravene bør være nøyaktig fastsatt for å unngå misforståelser hos europeiske standardiseringsorganisasjoner.
- 6) Standardisering spiller en stadig viktigere rolle i internasjonal handel og for åpning av markeder. Unionen bør bestrebe seg på å fremme samarbeid mellom europeiske standardiseringsorganisasjoner og internasjonale standardiseringsorganer. Unionen bør også fremme tosidige metoder med tredjestater for å samordne standardiseringsarbeidet og fremme europeiske standarder, for eksempel i forbindelse med forhandling av avtaler eller ved utsending av standardiseringssakkyn-dige til tredjestater. Videre bør Unionen oppmuntre til kontakt mellom europeiske standardiseringsorganisasjoner og private fora og konsortier, samtidig som den europeiske standardiseringens forrang opprettholdes.
- 7) Europeisk standardisering omfattes av en særskilt rettslig ramme som består av tre ulike rettsakter, nemlig europaparlaments- og rådsdirektiv 98/34/EF av 22. juni 1998 om en informasjonsprosedyre for standarder og tekniske forskrifter samt regler for informasjonssamfunnstjenester³, europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 1673/2006/EF av 24. oktober 2006 om finansiering av europeisk standardisering⁴ og rådsvedtak 87/95/EØF av 22. desember 1986 om standardisering på sektorene informasjonsteknologi og telekommunikasjon⁵. Den nåværende rettslige rammen er imidlertid ikke lenger ajourført med

den utviklingen som har funnet sted innen europeisk standardisering de seneste tiårene. Den nåværende rettslige rammen bør derfor forenkles og tilpasses for å dekke nye aspekter ved standardisering som avspeiler den seneste utviklingen og framtidige utfordringer innen europeisk standardisering. Dette gjelder særlig den tiltakende utviklingen av standarder for tjenester og utviklingen av andre standardiseringspublikasjoner enn formelle standarder.

- 8) Både europaparlamentsresolusjon av 21. oktober 2010 om framtiden for europeisk standardisering⁶ og rapporten fra ekspertgruppen for revisjon av den europeiske standardiseringsordningen (Express) av februar 2010 med tittelen «Standardization for a competitive and innovative Europe: a vision for 2020», inneholder en rekke viktige strategiske anbefalinger for revisjonen av den europeiske standardiseringsordningen.
- 9) For å sikre at standarder og standardisering skal være effektive politiske redskaper for Unionen, er det nødvendig å ha en virkningsfull og effektiv standardiseringsordning som gir en fleksibel og åpen plattform for å oppnå enighet mellom alle deltakerne, og som er økonomisk levedyktig.
- 10) I europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/123/EF av 12. desember 2006 om tjenester i det indre marked⁷ fastsettes alminnelige bestemmelser som skal legge til rette for utøvelsen av etableringsadgangen for tjenesteytere og den frie bevegelse for tjenester, samtidig som det opprettholdes en høy kvalitet på tjenestene. Det forplikter medlemsstatene til i samarbeid med Kommisjonen å oppmuntre til utvikling av frivillige europeiske standarder for å gjøre tjenester som ytes av tjenesteytere i ulike medlemsstater, framlegging av opplysninger til mottakere og tjenestenes kvalitet mer forenlige. Direktiv 98/34/EF får imidlertid bare anvendelse på produkter, mens standarder for tjenester ikke uttrykkelig er omfattet av dette. Det blir dessuten stadig mindre relevant å skille mellom tjenester og produkter i virkeliggjøringen av det indre marked. I praksis er det ikke alltid mulig å skille klart mellom standarder for produkter og standarder for tjenester. Mange standarder for produkter har en tjenestebestanddel, mens standarder for tjenes-

³ EFT L 204 av 21.7.1998, s. 37.

⁴ EUT L 315 av 15.11.2006, s. 9.

⁵ EFT L 36 av 7.2.1987, s. 31.

⁶ EUT C 70 E av 8.3.2012, s. 56.

⁷ EUT L 376 av 27.12.2006, s. 36.

- ter ofte også delvis gjelder produkter. Det er derfor nødvendig å tilpasse den nåværende rettslige rammen til de nye omstendighetene ved å utvide den rettslige rammens virkeområde til standarder for tjenester.
- 11) Standarder for tjenester er som andre standarder frivillige og bør være markedsbaserte. Behovene til markedsdeltakere og berørte parter som direkte eller indirekte berøres av slike standarder, bør ha forrang. Standardene bør også ta hensyn til offentlighetens interesse og bygge på grunnprinsippene, herunder enighet. Standardene bør først og fremst fokusere på tjenester knyttet til produkter og prosesser.
 - 12) Den rettslige rammen som gjør det mulig for Kommisjonen å be én eller flere europeiske standardiseringsorganisasjoner om å utarbeide en europeisk standard eller en europeisk standardiseringspublikasjon for tjenester, bør anvendes idet kompetansefordelingen mellom Unionen og medlemsstatene som fastsatt i traktatene, fullt ut overholdes. Dette gjelder særlig artikkel 14, 151, 152, 153, 165, 166 og 168 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte (TEUV) og protokoll (nr. 26) om tjenester av allmenn interesse som er vedlagt traktaten om Den europeiske union (TEU) og TEUV, hvorav det følger at medlemsstatene har enekompetanse til å fastsette grunnprinsippene for sine trykdeordninger, helsetjenester og sin yrkesrettede opplæring, og til å utforme rammevilkårene for å forvalte, finansiere, organisere og yte de tjenestene som utføres innenfor disse ordningene, herunder – med forbehold for artikkel 168 nr. 4 i TEUV og europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/36/EF av 7. september 2005 om godkjenning av yrkeskvalifikasjoner⁸ – fastsettelsen av de kravene, kvalitets- og sikkerhetsstandardene som gjelder for disse. Kommisjonen bør ikke i form av en slik anmodning påvirke retten til å forhandle fram, inngå og håndheve tariffavtaler og retten til å gjennomføre faglige aksjoner i samsvar med nasjonal lovgivning og praksis som overholder unionsretten.
 - 13) De europeiske standardiseringsorganisasjonene omfattes av konkurranseretten i den grad de kan anses å være et foretak eller en sammenslutning av foretak i henhold til artikkel 101 og 102 i TEUV.
 - 14) Innenfor Unionen vedtas nasjonale standarder av nasjonale standardiseringsorganer, noe som kan føre til motstridende standarder og tekniske hindringer i det indre marked. Det er derfor nødvendig for det indre marked og for effektiviteten av standardiseringen i Unionen å bekrefte den nåværende regelmessige utvekslingen av opplysninger mellom de nasjonale standardiseringsorganene, de europeiske standardiseringsorganisasjonene og Kommisjonen om deres pågående og framtidige standardiseringsvirksomhet, samt bekrefte det prinsippet om karenperiode som gjelder for de nasjonale standardiseringsorganene innenfor rammen av de europeiske standardiseringsorganisasjonene, som fastsetter tilbaketrekkingen av nasjonale standarder etter offentliggjøringen av en ny europeisk standard. De nasjonale standardiseringsorganene og europeiske standardiseringsorganisasjonene bør også overholde bestemmelsene om utveksling av opplysninger i vedlegg 3 til avtalen om tekniske handelshindringer⁹.
 - 15) Medlemsstatenes forpliktelse til å melde sine nasjonale standardiseringsorganer til Kommisjonen bør ikke innebære krav om vedtakelse av særlig nasjonal lovgivning for anerkjennelse av disse organene.
 - 16) Den regelmessige utvekslingen av opplysninger mellom nasjonale standardiseringsorganer, europeiske standardiseringsorganisasjoner og Kommisjonen bør ikke hindre nasjonale standardiseringsorganer i å oppfylle andre krav og forpliktelser, herunder særlig i henhold til vedlegg 3 til avtalen om tekniske handelshindringer.
 - 17) Representasjonen av samfunnsmessige interesser og samfunnets berørte parter i europeisk standardiseringsvirksomhet viser til det arbeidet som utføres av organisasjoner og parter som representerer interesser av større samfunnsmessig relevans, for eksempel miljø-, forbruker- eller arbeidstakerinteresser. Representasjonen av arbeidstakerinteresser og arbeidstakere som er berørte parter i europeisk standardiseringsvirksomhet, viser derimot særlig til det arbeidet som utføres av organisasjoner og parter som representerer arbeidstakernes grunnleg-

⁸ EUT L 255 av 30.9.2005, s. 22.

⁹ Godkjent ved rådsbeslutning 94/800/EF av 22. desember 1994 om inngåelse på vegne av Det europeiske fellesskap, på områder som faller inn under dets myndighet, av avtalene som ble oppnådd i Uruguay-rundens multilaterale forhandlinger (1986–1994) (EFT L 336 av 23.12.1994, s. 1).

- gende rettigheter, for eksempel fagforeninger.
- 18) For å framskynde beslutningsprosessen bør nasjonale standardiseringsorganer og europeiske standardiseringsorganisasjoner fremme tilgjengeligheten av opplysninger om sin virksomhet gjennom tiltak for bruk av informasjons- og kommunikasjonsteknologi (IKT) innenfor deres respektive standardiseringsordninger, for eksempel ved å stille en lett anvendelig, direktekoplest samrådsordning til rådighet for alle relevante berørte parter for innsending av merknader til forslag til standarder, og ved å organisere virtuelle møter for tekniske komiteer, herunder ved hjelp av nett- eller videokonferanser.
- 19) Standarder kan bidra i Unionens politiske arbeid med viktige samfunnsmessige utfordringer som klimaendringer, bærekraftig bruk av ressurser, nyskaping, en aldrende befolkning, integrering av funksjonshemmede personer, forbrukervern, arbeidstakers sikkerhet og arbeidsvilkår. Ved å være en drivkraft for utviklingen av europeiske eller internasjonale standarder for varer og teknikker på de voksende markedene innenfor disse områdene, vil Unionen kunne skape et konkurransefortrinn for sine foretak og fremme handelen, særlig for SMB-er som utgjør en stor del av de europeiske foretakene.
- 20) Standarder er viktige redskaper for foretakenes konkurranseevne og særlig SMB-enes konkurranseevne, og sistnevntes deltaking i standardiseringsarbeidet er viktig for den teknologiske utviklingen i Unionen. Det er derfor nødvendig at rammen for standardiseringen oppmuntrer SMB-er til å delta aktivt og bidra med sine nyskapende, teknologiske løsninger i standardiseringsarbeidet. Dette omfatter å forbedre sin deltaking på nasjonalt plan, der de kan få en større virkning på grunn av lavere kostnader og fravær av språkbarrierer. Denne forordning bør derfor forbedre SMB-enes representasjon og deltaking i både nasjonale og europeiske tekniske komiteer og bør lette deres faktiske tilgang og kjennskap til standarder.
- 21) Europeiske standarder er av avgjørende betydning for SMB-ers konkurranseevne, men disse foretakene er i visse sammenhenger underrepresentert i europeisk standardiseringsvirksomhet. Denne forordning bør derfor oppmuntre til og legge til rette for en passende representasjon og deltaking av SMB-er i det europeiske standardiseringsarbeidet gjennom en enhet som rent faktisk er i kontakt med og behørig representativ for SMB-er og organisasjoner som representerer SMB-er på nasjonalt plan.
- 22) Standarder kan ha en bred virkning på samfunnet, særlig med hensyn til borgernes sikkerhet og velferd, netteffektiviteten, miljøet, arbeidstakernes sikkerhet og arbeidsvilkår, tilgjengelighet og andre områder for offentlig politikk. Det er derfor nødvendig å sikre at rollen til og bidraget fra samfunnets berørte parter ved utviklingen av standarder styrkes gjennom økt støtte til organisasjoner som representerer forbrukerne, miljøet og samfunnsinteressene.
- 23) De europeiske standardiseringsorganisasjonenes forpliktelse til å oppmuntre til og legge til rette for representasjon og faktisk deltaking av alle relevante berørte parter innebærer ikke noen stemmerett for disse berørte partene, med mindre en slik stemmerett er fastsatt i de europeiske standardiseringsorganisasjonenes interne forretningsorden.
- 24) Den europeiske standardiseringsordningen bør også fullt ut ta hensyn til De forente nasjoners konvensjon om rettighetene til funksjonshemmede personer¹⁰. Det er derfor viktig at organisasjoner som representerer forbrukernes interesser, i tilstrekkelig grad representerer og trekker inn funksjonshemmede personers interesser. Dessuten bør funksjonshemmede personers deltaking i standardiseringsarbeidet støttes med alle tilgjengelige midler.
- 25) Som følge av betydningen av standardisering som et redskap for å støtte Unionens regelverk og politikk, og med henblikk på å unngå innvendinger mot harmoniserte standarder i etterkant og endringer av disse, er det viktig at myndighetene deltar i standardiseringen på alle trinn i utviklingen av disse standardene der de kan trekkes inn, og særlig på områder som er omfattet av Unionens harmoniseringsregelverk for produkter.
- 26) Standarder bør ta hensyn til miljøvirkninger i hele produktets og tjenestens livssyklus. Viktige og offentlig tilgjengelige redskaper for å vurdere slike virkninger gjennom hele livssyk-

¹⁰ Godkjent ved rådsbeslutning 2010/48/EF av 26. november 2009 om Det europeiske fellesskaps inngåelse av De forente nasjoners konvensjon om funksjonshemmede personers rettigheter (EUT L 23 av 27.1.2010, s. 35).

lusen er blitt utviklet av Det felles forsknings-senter (FFS) under Kommisjonen. Denne forordning bør dermed sikre at FFS kan spille en aktiv rolle i den europeiske standardiseringsordningen.

- 27) Levedyktigheten av samarbeidet mellom Kommisjonen og den europeiske standardiseringsordningen er avhengig av en nøye planlegging av framtidige anmodninger om å utvikle standarder. Denne planleggingen vil kunne forbedres, særlig gjennom bidrag fra berørte parter, herunder de nasjonale markedstilsynsmyndighetene, ved å innføre ordninger for å samle inn uttalelser og ved å gjøre utvekslingen av opplysninger lettere mellom alle berørte parter. Ettersom direktiv 98/34/EF allerede gir mulighet til å be de europeiske standardiseringsorganisasjonene om å utvikle europeiske standarder, er det hensiktsmessig å opprette en bedre og åpnere planlegging i form av et årlig arbeidsprogram som bør inneholde en oversikt over alle anmodninger om standarder som Kommisjonen har til hensikt å framsette for de europeiske standardiseringsorganisasjonene. Det er nødvendig å sikre en høy grad av samarbeid mellom europeiske standardiseringsorganisasjoner og europeiske interesseorganisasjoner som mottar finansiell støtte fra Unionen i samsvar med denne forordning, og Kommisjonen i forbindelse med opprettelsen av Unionens årlige arbeidsprogram for standardisering og ved utarbeidningen av anmodninger om standarder for å analysere marked relevansen av det foreslåtte emnet og de politiske målene som lovgiveren har fastsatt, samt for å gjøre det mulig for de europeiske standardiseringsorganisasjonene å svare raskere på framsatte anmodninger om standardiseringsvirksomhet.
- 28) Før Kommisjonen forelegger en sak som gjelder anmodninger om europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner, eller innvendinger mot en harmonisert standard for den komiteen som er nedsatt ved denne forordning, bør den rådspørre medlemsstatenes sakkyndige, for eksempel ved å trekke inn komiteer som er nedsatt ved tilsvarende unionsregelverk, eller ved andre former for samråd med sektorekspertene dersom slike komiteer ikke finnes.
- 29) I flere direktiver som harmoniserer vilkårene for markedsføring av produkter, angis det at Kommisjonen kan be om at de europeiske standardiseringsorganisasjonene vedtar har-

moniserte standarder som kan anvendes som grunnlag for å anse at produktene er i samsvar med gjeldende vesentlige krav. Mange av disse direktivene inneholder imidlertid en lang rekke bestemmelser om innvendinger mot disse standardene når disse ikke, eller ikke helt, dekker alle gjeldende krav. Ulike bestemmelser som fører til usikkerhet for markedsdeltakere og europeiske standardiseringsorganisasjoner, finnes særlig i rådsdirektiv 89/686/EØF av 21. desember 1989 om tilnærming av medlemsstatenes lover om personlig verneutstyr¹¹, rådsdirektiv 93/15/EØF av 5. april 1993 om harmonisering av bestemmelsene om markedsføring av og kontroll med eksplosive varer til sivil bruk¹², europaparlaments- og rådsdirektiv 94/9/EF av 23. mars 1994 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om utstyr og sikringssystemer til bruk i eksplosjonsfarlige omgivelser¹³, europaparlaments- og rådsdirektiv 94/25/EF av 16. juni 1994 om tilnærming av medlemsstatenes lover og forskrifter om lystfartøyer¹⁴, europaparlaments- og rådsdirektiv 95/16/EF av 29. juni 1995 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om heiser¹⁵, europaparlaments- og rådsdirektiv 97/23/EF av 29. mai 1997 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om trykkutstyr¹⁶, europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/22/EF av 31. mars 2004 om måleinstrumenter¹⁷, europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/23/EF av 23. mai 2007 om markedsføring av pyrotekniske artikler¹⁸, europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/23/EF av 23. april 2009 om ikke-automatiske vekter¹⁹ og europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/105/EF av 16. september 2009 om enkle trykkbeholdere²⁰. Det er derfor nødvendig i denne forordning å trekke inn den ensartede framgangsmåten som er fastsatt i europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 768/2008/EF av 9. juli 2008 om en felles ramme for markedsføring av produkter²¹, la de relevante bestemmelsene i

¹¹ EFT L 399 av 30.12.1989, s. 18.

¹² EFT L 121 av 15.5.1993, s. 20.

¹³ EFT L 100 av 19.4.1994, s. 1.

¹⁴ EFT L 164 av 30.6.1994, s. 15.

¹⁵ EFT L 213 av 7.9.1995, s. 1.

¹⁶ EFT L 181 av 9.7.1997, s. 1.

¹⁷ EUT L 135 av 30.4.2004, s. 1.

¹⁸ EUT L 154 av 14.6.2007, s. 1.

¹⁹ EUT L 122 av 16.5.2009, s. 6.

²⁰ EUT L 264 av 8.10.2009, s. 12.

disse direktivene utgå og gi Europaparlamentet retten til å komme med innvendinger mot en harmonisert standard i samsvar med denne forordning.

- 30) Offentlige myndigheter bør gjøre best mulig bruk av hele utvalget av relevante tekniske spesifikasjoner ved innkjøp av maskin- og programvare samt informasjonsteknologitjenester, for eksempel ved å velge tekniske spesifikasjoner som kan anvendes av alle berørte leverandører, for dermed å sikre større konkurranse og nedsatt risiko for å bli låst fast til bestemte systemer. I europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/17/EF av 31. mars 2004 om samordning av framgangsmåtene ved tildeling av kontrakter innenfor vann- og energiforsyning, transport og post-tjenester²², europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/18/EF av 31. mars 2004 om samordning av framgangsmåtene ved tildeling av offentlige bygge- og anleggskontrakter, kontrakter om offentlige varekjøp og kontrakter om offentlig tjenesteyting²³, europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/81/EF av 13. juli 2009 om samordning av framgangsmåtene ved oppdragsgiveres eller offentlige oppdragsgiveres tildeling av visse bygge- og anleggskontrakter, varekontrakter og tjenstekontrakter på forsvars- og sikkerhetsområdet²⁴ og kommisjonsforordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 av 23. desember 2002 om fastsettelse av nærmere regler for gjennomføring av rådsforordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 om finansreglementet som får anvendelse på De europeiske fellesskaps alminnelige budsjett²⁵, fastsettes det at tekniske spesifikasjoner ved offentlige innkjøp bør formuleres med henvisning til nasjonale standarder som gjennomfører europeiske standarder, europeiske tekniske godkjenninger, felles tekniske spesifikasjoner, internasjonale standarder, andre tekniske referansesystemer som er opprettet av en europeisk standardiseringsorganisasjon, eller dersom disse ikke finnes, til nasjonale standarder, nasjonale tekniske godkjenninger eller nasjonale tekniske spesifikasjoner for konstruksjon, beregning og utførelse av arbeider og bruk av produktene eller tilsva-

rende. Tekniske spesifikasjoner på IKT-området utvikles imidlertid ofte av andre organisasjoner som utvikler standarder, og faller ikke inn under noen av de kategoriene av standarder og godkjenninger som er fastsatt i direktiv 2004/17/EF, 2004/18/EF eller 2009/81/EF, eller i forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002. Det er derfor nødvendig å fastsette at tekniske spesifikasjoner for offentlige innkjøp skal kunne vise til tekniske spesifikasjoner på IKT-området for å svare på den raske utviklingen innenfor IKT, gjøre det lettere å tilby tjenester på tvers av grensene, fremme konkurranse, samvirkingsevne og nyskaping.

- 31) Tekniske spesifikasjoner som ikke er vedtatt av europeiske standardiseringsorganisasjoner, har ikke en status som er sidestilt med europeiske standarder. Visse tekniske spesifikasjoner på IKT-området er ikke utviklet i samsvar med grunnprinsippene. Det bør derfor i denne forordning fastsettes en framgangsmåte for å fastsette tekniske spesifikasjoner på IKT-området som det kan vises til ved offentlige innkjøp, blant annet gjennom et omfattende samråd med et bredt spekter av berørte parter, herunder de europeiske standardiseringsorganisasjonene, foretak og offentlige myndigheter. I denne forordning bør det også fastsettes krav i form av en liste over kriterier for slike tekniske spesifikasjoner og utviklingsprosessene knyttet til disse. Kravene i forbindelse med fastsettelsen av tekniske spesifikasjoner på IKT-området bør sikre at det tas hensyn til offentlige mål for politikken og samfunnsbehov, og bør bygge på grunnprinsippene.
- 32) For å fremme nyskaping og konkurranse bør fastsettelsen av en bestemt teknisk spesifikasjon ikke diskvalifisere en konkurrerende teknisk spesifikasjon fra å bli fastsatt i samsvar med bestemmelsene i denne forordning. Enhver fastsettelse bør forutsette at kriteriene er oppfylt og at den tekniske spesifikasjonen har oppnådd en betydelig grad av markedsaksept.
- 33) De fastsatte tekniske spesifikasjonene på IKT-området vil kunne bidra til gjennomføringen av europaparlaments- og rådsavgjørd nr. 922/2009/EF av 16. september 2009 om samverknadsløysingar for europeiske offentlege forvaltningar (ISA)²⁶; i nevnte beslutning er det for tidsrommet 2010–2015 fastsatt et

²¹ EUT L 218 av 13.8.2008, s. 82.

²² EUT L 134 av 30.4.2004, s. 1.

²³ EUT L 134 av 30.4.2004, s. 114.

²⁴ EUT L 216 av 20.8.2009, s. 76.

²⁵ EFT L 357 av 31.12.2002, s. 1.

²⁶ EUT L 260 av 3.10.2009, s. 20.

- program for løsninger for å oppnå samvirkingsevne for europeiske offentlige forvaltninger og Unionens organer, som skaper felles og delte løsninger som fremmer samvirkingsevnen.
- 34) Det kan oppstå situasjoner på IKT-området der det er hensiktsmessig å fremme bruken av eller kreve samsvar med relevante standarder på unionsplan for å sikre samvirkingsevne i det felles marked og for å gi brukerne større valgfrihet. Under andre omstendigheter kan det også forekomme at spesifiserte europeiske standarder ikke lenger oppfyller forbrukernes behov, eller at de hemmer den teknologiske utviklingen. Derfor kan Kommisjonen i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/21/EF om felles rammeregler for elektroniske kommunikasjonsnett og -tjenester²⁷, når det er nødvendig, be om at de europeiske standardiseringsorganisasjonene utarbeider standarder, fastsetter og offentliggjør en liste over standarder eller spesifikasjoner i *Den europeiske unions tidende* for å fremme bruken av dem eller for å gjøre gjennomføringen av dem obligatorisk, eller for å fjerne standarder eller spesifikasjoner fra listen.
- 35) Denne forordning bør ikke hindre europeiske standardiseringsorganisasjoner i å fortsette å utvikle standarder på IKT-området og øke samarbeidet med andre organer innenfor standardutvikling, særlig på IKT-området, for å sikre sammenheng og unngå oppsplitting eller dobbeltarbeid ved gjennomføringen av standarder og spesifikasjoner.
- 36) Framgangsmåten for å fastsette tekniske spesifikasjoner på IKT-området som fastsatt i denne forordning, bør ikke undergrave sammenhengen i den europeiske standardiseringsordningen. Derfor bør denne forordning også fastsette på hvilke vilkår en teknisk spesifikasjon skal anses for ikke å være i strid med andre europeiske standarder.
- 37) Før det fastsettes tekniske spesifikasjoner på IKT-området som det kan vises til i forbindelse med offentlige innkjøp, bør det flerpartersforumet som er opprettet ved kommisjonsbeslutning av 28. november 2011²⁸, brukes som et forum for samråd av europeiske og nasjonale berørte parter, europeiske standardiseringsorganisasjoner og medlemssta-
- ter med henblikk på å sikre prosessens legitimitet.
- 38) Ved beslutning nr. 1673/2006/EF er det fastsatt regler for Unionens bidrag til finansiering av europeisk standardisering for å sikre at europeiske standarder og andre europeiske standardiseringspublikasjoner utvikles og revideres til støtte for Unionens mål, regelverk og politikk. Av hensyn til administrativ og budsjettmessig forenkling er det hensiktsmessig å innarbeide bestemmelsene i nevnte beslutning i denne forordning, og når det er mulig, bruke de minst belastende framgangsmåtene.
- 39) Ettersom europeisk standardisering dekker et svært bredt område til støtte for Unionens regelverk og politikk, og det finnes ulike former for standardiseringsvirksomhet, er det nødvendig å fastsette ulike finansieringsordninger. Dette gjelder hovedsakelig tilskudd til europeiske standardiseringsorganisasjoner og nasjonale standardiseringsorganer uten forslagsinnbydelse i samsvar med artikkel 110 nr. 1 annet ledd i rådsforordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 av 25. juni 2002 om finansreglementet som får anvendelse på De europeiske fellesskaps alminnelige budsjett²⁹, og artikkel 168 nr. 1 bokstav d) i forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002. De samme bestemmelsene bør dessuten gjelde for organer som selv om de ikke er anerkjent som europeiske standardiseringsorganisasjoner i denne forordning, har fått mandat i en grunnleggende rettsakt og har fått i oppgave å utføre forberedende arbeid til støtte for europeisk standardisering i samarbeid med de europeiske standardiseringsorganisasjonene.
- 40) Ettersom de europeiske standardiseringsorganisasjonene løpende støtter Unionens virksomhet, bør de ha effektive og resultatorienterte sentralsekretariater. Kommisjonen bør derfor ha rett til å gi støtte til de organisasjonene som arbeider for et mål av allmenn europeisk interesse, som når det er snakk om driftstilskudd, ikke underlegges prinsippet om gradvis nedtrapping som fastsatt i artikkel 113 nr. 2 i forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002.
- 41) I europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 1639/2006/EF av 24. oktober 2006 om opprettelse av et rammeprogram for konkurransevne og nyskaping (2007–2013)³⁰, europa-

²⁷ EFT L 108 av 24.4.2002, s. 33.

²⁸ EUT C 349 av 30.11.2011, s. 4.

²⁹ EFT L 248 av 16.9.2002, s. 1.

parlaments- og rådsavgjørd av 18. desember 2006 om skiping av eit fellesskapshandlingsprogram på området forbrukarpolitikk (2007–2013)³¹ og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 614/2007 av 23. mai 2007 om det finansielle instrument for miljøet (LIFE+)³² fastsettes allerede muligheten for å yte økonomisk støtte til europeiske organisasjoner som representerer SMB-er, forbrukere og miljøinteresser innen standardisering, mens det ytes særlige tilskudd til europeiske organisasjoner som representerer samfunnsinteresser innen standardisering. Finansiering i henhold til beslutning nr. 1639/2006/EF, beslutning nr. 1926/2006/EF og forordning (EF) nr. 614/2007 vil opphøre 31. desember 2013. Det er vesentlig for utviklingen av europeisk standardisering å fortsette å fremme og oppmuntre til at europeiske organisasjoner som representerer SMB-er, forbrukere samt miljø- og arbeidstakerinteresser, deltar aktivt. Slike organisasjoner arbeider for et mål av allmenn europeisk interesse og utgjør i kraft av det særlige mandatet som nasjonale, ideelle organisasjoner har gitt dem, et europeisk nett som representerer ideelle organisasjoner som er aktive i medlemsstatene og fremmer prinsipper og en politikk som er i samsvar med traktatens mål. På grunn av den sammenhengen de virker i og deres vedtektsmessige formål, spiller europeiske organisasjoner som representerer SMB-er, forbrukere samt miljø- og arbeidstakerinteresser innen europeisk standardisering en permanent rolle som er vesentlig for Unionens mål og politikk. Kommisjonen bør derfor være i stand til fortsatt å yte tilskudd til disse organisasjonene som når det er snakk om driftstilskudd, ikke underlegges prinsippet om gradvis nedtrapping som fastsatt i artikkel 113 nr. 2 i forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002.

- 42) Finansieringen av standardiseringsvirksomhet bør også kunne dekke forberedende og utfyllende virksomhet i forbindelse med fastsettelsen av europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner for produkter og tjenester. Dette er nødvendig først og fremst for arbeid som innebærer forskning, utarbeiding av forberedende dokumenter i forbindelse med lovgivning,

utførelse av sammenlignende laboratorieprøvinger samt validering eller vurdering av standarder. Fremmingen av standardisering på europeisk og internasjonalt plan bør også fortsette gjennom programmer for teknisk bistand til og samarbeid med tredjestater. For å forbedre markedsadgangen og styrke foretakenes konkurransevne i Unionen bør det være mulig å gi tilskudd til andre organer etter forslagsinnbydelse, eller ved å tildele kontrakter når det er nødvendig.

- 43) Formålet med finansiell støtte fra Unionen bør være å sikre at det fastsettes europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner for produkter og tjenester, at det blir lettere for foretakene å bruke dem gjennom økt støtte til oversettelse av dem til de ulike offisielle språkene i Unionen slik at SMB-er får muligheten til å dra full nytte av forståelsen og anvendelsen av europeiske standarder, å styrke sammenhengen i den europeiske standardiseringsordningen og sikre en rettferdig og åpen tilgang til europeiske standarder for alle markedsdeltakere i hele Unionen. Dette er særlig viktig i de tilfellene der bruken av standarder gjør det mulig å oppnå samsvar med relevant unionsregelverk.
- 44) For å sikre en effektiv gjennomføring av denne forordning bør det være mulig å innhente nødvendig sakkunnskap, særlig når det gjelder revisjon og økonomistyring samt administrativ støtte som kan gjøre gjennomføringen lettere, og regelmessig vurdere om den virksomheten som finansieres av Unionen er relevant, nyttig og gir ønsket virkning.
- 45) Det bør dessuten treffes egnede tiltak for å hindre bedrageri og uregelmessigheter og for å kreve tilbake midler som feilaktig er utbetalt i samsvar med rådsforordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 av 18. desember 1995 om beskyttelse av De europeiske fellesskaps økonomiske interesser³³, rådsforordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 av 11. november 1996 om kontroll og inspeksjon på stedet som foretas av Kommisjonen for å verne De europeiske fellesskaps økonomiske interesser mot bedrageri og andre uregelmessigheter³⁴ og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1073/1999 av 25. mai 1999 om undersøkelser som foretas av Det europeiske kontor for bedrageribekjempelse (OLAF)³⁵.

³⁰ EUT L 310 av 9.11.2006, s. 15.

³¹ EUT L 404 av 30.12.2006, s. 39.

³² EUT L 149 av 9.6.2007, s. 1.

³³ EFT L 312 av 23.12.1995, s. 1.

³⁴ EFT L 292 av 15.11.1996, s. 2.

- 46) For å ajourføre listen over de europeiske standardiseringsorganisasjonene og tilpasse kriteriene for organisasjoner som representerer SMB-er og samfunnets berørte parter, til ytterligere utvikling med hensyn til deres karakter av ideelle organisasjoner og representativitet, bør myndigheten til vedta rettsakter i samsvar med artikkel 290 i TEUV delegeres til Kommisjonen når det gjelder endringer i vedleggene til denne forordning. Det er særlig viktig at Kommisjonen gjennomfører hensiktsmessige samråd under det forberedende arbeidet, herunder på ekspertnivå. Kommisjonen bør ved forbedring og utarbeiding av delegerte rettsakter sikre en samtidig, rettidig og hensiktsmessig oversending av relevante dokumenter til Europaparlamentet og Rådet.
- 47) Den komiteen som nedsettes ved denne forordning, bør bistå Kommisjonen i alle spørsmål om gjennomføringen av denne forordning idet det tas behørig hensyn til sektorekspertenes synspunkter.
- 48) For å sikre ensartede vilkår for gjennomføringen av denne forordning bør Kommisjonen gis gjennomføringsmyndighet. Denne myndigheten bør utøves i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011 av 16. februar 2011 om fastsettelse av regler og generelle prinsipper for hvordan medlemsstatene skal kontrollere Kommisjonens utøvelse av sin gjennomføringsmyndighet³⁵.
- 49) Framgangsmåten med rådgivende komité bør brukes for vedtakelsen av gjennomføringsrettsakter som gjelder innvendinger mot harmoniserte standarder, og når henvisningene til den gjeldende harmoniserte standarden ennå ikke er blitt offentliggjort i *Den europeiske unions tidende*, ettersom den relevante standarden ennå ikke har ført til formodning om samsvar med de vesentlige kravene som er fastsatt i Unionens gjeldende harmoniseringsregelverk.
- 50) Framgangsmåten med undersøkelseskomité bør brukes for hver anmodning om standardisering til europeiske standardiseringsorganisasjoner og vedtakelse av gjennomføringsrettsakter som gjelder innvendinger mot harmoniserte standarder, og når henvisningen til den gjeldende harmoniserte standarden allerede er blitt offentliggjort i *Den europeiske unions tidende*, ettersom en slik beslutning vil kunne få følger for formodningen om samsvar med de gjeldende vesentlige kravene.
- 51) For å nå hovedmålene i denne forordning og fremme raske framgangsmåter for beslutningstaking samt redusere den samlede tiden som utviklingen av standarder tar, bør saksbehandlingstiltakene fastsatt i forordning (EU) nr. 182/2011 i størst mulig grad tas i bruk, og som gjør det mulig for den berørte komiteens leder å fastsette en frist for når komiteen skal avgi sin uttalelse, i henhold til hvor mye saken haster. Komiteens uttalelse bør dessuten, når det er berettiget, kunne innhentes ved skriftlig framgangsmåte, og manglende svar fra et komitémedlem bør anses for et stilltiende samtykke.
- 52) Ettersom målene for denne forordning, som er å sikre virkningen og effektiviteten av standarder og standardisering som politiske redskaper for Unionen gjennom samarbeid mellom europeiske standardiseringsorganisasjoner, nasjonale standardiseringsorganer, medlemsstatene og Kommisjonen, innføringen av europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner for produkter og tjenester til støtte for Unionens regelverk og politikk samt fastsettelsen av tekniske spesifikasjoner på IKT-området som det kan vises til, finansieringen av europeisk standardisering og deltaking av berørte parter i europeisk standardisering, ikke i tilstrekkelig grad kan nås av medlemsstatene og derfor på grunn av tiltakenes virkninger bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i TEU. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går denne forordning ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.
- 53) Direktiv 89/686/EØF, 93/15/EØF, 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF bør derfor endres.
- 54) Beslutning nr. 1673/2006/EF og vedtak 87/95/EØF bør oppheves,

³⁵ EFT L 136 av 31.5.1999, s. 1.

³⁶ EUT L 55 av 28.2.2011, s. 13.

VEDTATT DENNE FORORDNING:

*Kapittel I***Alminnelige bestemmelser***Artikkel 1***Formål**

Ved denne forordning fastsettes det regler for samarbeidet mellom europeiske standardiseringsorganisasjoner, nasjonale standardiseringsorganer, medlemsstater og Kommisjonen, for fastsettelsen av europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner for produkter og tjenester som støtter Unionens regelverk og politikk, for fastsettelsen av tekniske spesifikasjoner på IKT-området som det kan vises til, for finansieringen av europeisk standardisering og berørte parters deltaking i europeisk standardisering.

*Artikkel 2***Definisjoner**

I denne forordning menes med:

- 1) «standard» en teknisk spesifikasjon som er vedtatt av et anerkjent standardiseringsorgan for gjentatt eller kontinuerlig anvendelse, som ikke er obligatorisk og som er én av følgende standarder:
 - a) «internasjonal standard» en standard som er vedtatt av et internasjonalt standardiseringsorgan
 - b) «europeisk standard» en standard som er vedtatt av en europeisk standardiseringsorganisasjon
 - c) «harmonisert standard» en europeisk standard som er vedtatt på grunnlag av en anmodning fra Kommisjonen, med henblikk på gjennomføringen av Unionens harmoniseringsregelverk
 - d) «nasjonal standard» en standard som er vedtatt av et nasjonalt standardiseringsorgan,
- 2) «europeisk standardiseringspublikasjon» enhver annen teknisk spesifikasjon enn en europeisk standard vedtatt av en europeisk standardiseringsorganisasjon for gjentatt eller kontinuerlig anvendelse og som ikke er obligatorisk,
- 3) «forslag til standard» et dokument med teksten til tekniske spesifikasjoner for et gitt emne, som vurderes å bli vedtatt etter relevant framgangsmåte for standardisering, i den utforming det har etter det forberedende arbeidet og ved spredning for kommentar fra offentligheten eller offentlig granskning,
- 4) «teknisk spesifikasjon» et dokument som angir de tekniske kravene som et produkt, en prosess, en tjeneste eller et system skal oppfylle, og som fastsetter ett eller flere av følgende:
 - a) de egenskapene som kreves av et produkt, herunder kvalitetsnivåer, ytelse, samvirkningsevne, miljøvern, helse, sikkerhet eller dimensjoner, og herunder krav til produktet når det gjelder handelsbetegnelse, terminologi, symboler, prøving og prøvingsmetoder, emballering eller merking samt framgangsmåter for samsvarsvurdering
 - b) produksjonsmetoder og prosesser med hensyn til landbruksprodukter definert i artikkel 38 nr. 1 i TEUV, produkter beregnet på konsum eller fôr, legemidler samt produksjonsmetoder og prosesser for andre produkter, når disse påvirker produktenes egenskaper
 - c) de egenskapene som kreves av en tjeneste, herunder kvalitetsnivåer, ytelse, samvirkningsevne, miljøvern, helse eller sikkerhet, og herunder de kravene som gjelder for tjenesteyteren med hensyn til de opplysningene som skal stilles til rådighet for mottakeren, som angitt i artikkel 22 nr. 1–3 i direktiv 2006/123/EF
 - d) de metodene og kriteriene for å vurdere byggevarers ytelse som er definert i artikkel 2 nr. 1 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 305/2011 av 9. mars 2011 om fastsettelse av harmoniserte vilkår for markedsføring av byggevarer³⁷, når det gjelder deres vesentlige egenskaper,
- 5) «teknisk spesifikasjon på IKT-området» en teknisk spesifikasjon på området for informasjons- og kommunikasjonsteknologi,
- 6) «produkt» alle produkter som framstilles industrielt, og alle landbruksprodukter, herunder fiskerivarer,
- 7) «tjeneste» all økonomisk virksomhet som selvstendig næringsdrivende, normalt mot godtgjøring, som definert i artikkel 57 i TEUV,
- 8) «europeisk standardiseringsorganisasjon» en organisasjon som er oppført i vedlegg I,
- 9) «internasjonalt standardiseringsorgan» Den internasjonale standardiseringsorganisasjon (ISO), Den internasjonale elektrotekniske

³⁷ EUT L 88 av 4.4.2011, s. 5.

- standardiseringsorganisasjon og Den internasjonale teleunion (ITU),
- 10) «nasjonalt standardiseringsorgan» et organ som en medlemsstat har meldt til Kommisjonen, i samsvar med artikkel 27 i denne forordning.

Kapittel II

Innsyn og berørte parter deltakelse

Artikkel 3

Innsyn i standardiseringsorganenes arbeidsprogram

1. Minst én gang i året skal hver europeisk standardiseringsorganisasjon og hvert nasjonale standardiseringsorgan fastsette sitt arbeidsprogram. Arbeidsprogrammet skal inneholde opplysninger om de standardene og europeiske standardiseringspublikasjonene som en europeisk standardiseringsorganisasjon eller et nasjonalt standardiseringsorgan har til hensikt å utarbeide eller endre, som det er i gang med å utarbeide eller endre, og som det har vedtatt i perioden for det foregående arbeidsprogrammet, med mindre det dreier seg om en identisk eller likeverdig innarbeiding av en internasjonal eller europeisk standard.
2. Arbeidsprogrammet skal for hver standard og europeisk standardiseringspublikasjon angi følgende:
 - a) formål,
 - b) det stadiet som er oppnådd i utviklingen av standardene og de europeiske standardiseringspublikasjonene,
 - c) henvisninger til eventuelle internasjonale standarder som har vært brukt som grunnlag.
3. Enhver europeisk standardiseringsorganisasjon og ethvert nasjonalt standardiseringsorgan skal gjøre sitt arbeidsprogram tilgjengelig på sitt nettsted eller ethvert annet offentlig tilgjengelig nettsted, og skal dessuten kunngjøre forekomsten av arbeidsprogrammet i en nasjonal eller, dersom dette er relevant, europeisk publikasjon om standardiseringsvirksomhet.
4. Senest når arbeidsprogrammet offentliggjøres, skal enhver europeisk standardiseringsorganisasjon og ethvert nasjonalt standardiseringsorgan underrette de øvrige europeiske standardiseringsorganisasjonene og nasjonale standardiseringsorganene og Kommisjonen om at arbeidsprogrammet

- foreligger. Kommisjonen skal gjøre disse opplysningene tilgjengelig for medlemsstatene gjennom komiteen angitt i artikkel 22.
5. Nasjonale standardiseringsorganer kan ikke gjøre innsigelser mot et standardiseringsemne i deres arbeidsprogram som behandles på europeisk plan i samsvar med reglene fastsatt av de europeiske standardiseringsorganisasjonene, og kan ikke iverksette noen tiltak som kan skade en beslutning i denne sammenhengen.
 6. De nasjonale standardiseringsorganene skal verken under utarbeidingen eller etter godkjenningen av en harmonisert standard treffe noen tiltak som kan skade den planlagte harmoniseringen, og skal særlig ikke offentliggjøre noen ny eller revidert nasjonal standard på det gjeldende området som ikke er fullt i samsvar med en eksisterende harmonisert standard. Etter offentliggjøringen av en ny harmonisert standard skal alle motstridende nasjonale standarder trekkes tilbake innen en rimelig frist.

Artikkel 4

Innsyn i standarder

1. Enhver europeisk standardiseringsorganisasjon og ethvert nasjonalt standardiseringsorgan skal i det minste i elektronisk form oversende ethvert forslag til nasjonal standard, europeisk standard eller europeisk standardiseringspublikasjon til andre europeiske standardiseringsorganisasjoner, nasjonale standardiseringsorganer eller Kommisjonen, på deres anmodning.
2. Enhver europeisk standardiseringsorganisasjon og ethvert nasjonalt standardiseringsorgan skal innen tre måneder svare på og ta behørig hensyn til eventuelle merknader mottatt fra enhver annen europeisk standardiseringsorganisasjon, ethvert annet nasjonalt standardiseringsorgan eller fra Kommisjonen når det gjelder forslag angitt i nr. 1.
3. Når et nasjonalt standardiseringsorgan mottar merknader som angir at forslaget til standard vil kunne få negativ virkning på det indre marked, skal det rådspørre den europeiske standardiseringsorganisasjonen og Kommisjonen før den vedtar forslaget.
4. Nasjonale standardiseringsorganer skal:
 - a) sikre tilgangen til forslag til nasjonale standarder på en slik måte at alle berørte parter, herunder særlig dem som er etablert i

andre medlemsstater, har mulighet til å komme med sine merknader,

- b) gi andre nasjonale standardiseringsorganer mulighet til å delta passivt eller aktivt i den planlagte virksomheten ved å sende en observatør.

Artikkel 5

Berørte parters deltaking i europeisk standardisering

1. De europeiske standardiseringsorganisasjonene skal i sin standardiseringsvirksomhet oppmuntre til og legge til rette for en passende representasjon og effektiv deltaking av alle relevante berørte parter, herunder SMB-er, forbruker- og miljøorganisasjoner samt arbeidstakere som er berørte parter. De skal særlig oppmuntre til og legge til rette for en slik representasjon og deltaking gjennom de europeiske interesseorganisasjonene som mottar finansiell støtte fra Unionen i samsvar med denne forordning, på det planet politikken utvikles og på følgende trinn i utviklingen av europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner:
 - a) forslag til og godkjenning av nye oppgaver,
 - b) teknisk drøfting av forslag,
 - c) innsending av merknader til forslag,
 - d) revisjon av eksisterende standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner,
 - e) spredning av opplysninger og holdningskampanjer om vedtatte europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner.
2. I tillegg til samarbeidet med markedstilsynsmyndighetene i medlemsstatene, Kommisjonens forskningssentre og europeiske interesseorganisasjoner som mottar finansiell støtte fra Unionen i samsvar med denne forordning, skal de europeiske standardiseringsorganisasjonene oppmuntre til og legge til rette for en passende representasjon på teknisk nivå av foretak, forskningssentre, universiteter samt andre rettssubjekter, i standardiseringsvirksomhet som gjelder et nytt område med stor betydning for politikken eller teknisk nyskaping, dersom rettssubjektene har deltatt i et prosjekt som er forbundet med området og er finansiert av Unionen innenfor et flerårig rammeprogram for virksomhet innen forskning, nyskaping

og teknologisk utvikling, vedtatt i henhold til artikkel 182 i TEUV.

Artikkel 6

SMB-ers tilgang til standarder

1. De nasjonale standardiseringsorganene skal oppmuntre til og legge til rette for SMB-enes tilgang til standarder og utviklingen av standarder for å oppnå økt deltaking i standardiseringsordningen, for eksempel ved å:
 - a) angi i sine årlige arbeidsprogrammer de standardiseringsprosjektene som er av særlig interesse for SMB-er,
 - b) gi SMB-er tilgang til standardiseringsvirksomheten uten å kreve at SMB-ene skal bli medlem av et nasjonalt standardiseringsorgan,
 - c) sikre fri tilgang til deltaking i standardiseringsvirksomhet eller anvende særlige satser for en slik tilgang,
 - d) sikre fri tilgang til forslag til standarder,
 - e) gjøre sammendrag av standarder gratis tilgjengelig på sine nettstedet,
 - f) anvende særlige satser for levering av standarder eller levering av samlinger av standarder til nedsatt pris.
2. De nasjonale standardiseringsorganene skal utveksle beste praksis med henblikk på å fremme SMB-ers deltaking i standardiseringsvirksomheten og øke og legge til rette for SMB-ers bruk av standarder.
3. Nasjonale standardiseringsorganer skal hvert år sende inn rapporter til de europeiske standardiseringsorganisasjonene om sin virksomhet i henhold til nr. 1 og 2, og om alle øvrige tiltak som er truffet for å forbedre SMB-ers vilkår for bruk av standarder og deltaking i utviklingen av standarder. De nasjonale standardiseringsorganene skal offentliggjøre disse rapportene på sine nettstedet.

Artikkel 7

Offentlige myndigheters deltaking i europeisk standardisering

Medlemsstatene skal, når det er hensiktsmessig, oppmuntre til deltaking av offentlige myndigheter, herunder markedstilsynsmyndigheter, i nasjonal standardiseringsvirksomhet som har som formål å utvikle eller revidere standarder på anmodning fra Kommisjonen i samsvar med artikkel 10.

*Kapittel III***Europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner som støtter unionens regelverk og politikk***Artikkel 8***Unionens årlige arbeidsprogram for europeisk standardisering**

1. Kommisjonen skal vedta Unionens årlige arbeidsprogram for europeisk standardisering som skal angi de strategiske prioriteringene for europeisk standardisering, samtidig som det tas hensyn til Unionens langsiktige strategier for vekst. Arbeidsprogrammet skal angi hvilke europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner Kommisjonen har til hensikt å be om fra de europeiske standardiseringsorganisasjonene i samsvar med artikkel 10.
2. I Unionens årlige arbeidsprogram for europeisk standardisering skal det angis hvilke særskilte mål og politikken for europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner som Kommisjonen har til hensikt å anmode om fra de europeiske standardiseringsorganisasjonene i samsvar med artikkel 10. I hastesaker kan Kommisjonen utstede anmodninger uten å angi det på forhånd.
3. Unionens årlige arbeidsprogram for europeisk standardisering skal også inneholde mål for den internasjonale dimensjonen av europeisk standardisering, til støtte for Unionens regelverk og politikk.
4. Unionens årlige arbeidsprogram for europeisk standardisering skal vedtas etter at det er gjennomført et omfattende samråd med relevante berørte parter, herunder europeiske standardiseringsorganisasjoner og europeiske interesseorganisasjoner som mottar finansiell støtte fra Unionen i samsvar med denne forordning, og medlemsstatene gjennom komiteen nevnt i artikkel 22 i denne forordning.
5. Etter at Unionens årlige arbeidsprogram er vedtatt, skal Kommisjonen gjøre det tilgjengelig på sitt nettsted.

*Artikkel 9***Samarbeid med forskningsentre**

Kommisjonens forskningsentre skal bidra til å utarbeide Unionens årlige arbeidsprogram for europeisk standardisering nevnt i artikkel 8, og skal gi de europeiske standardiseringsorganisa-

sjonene vitenskapelig informasjon innenfor deres fagområder for å sikre at de europeiske standardene tar hensyn til økonomisk konkurranseevne og samfunnsmessige behov, som for eksempel miljømessig bærekraft og sikkerhetsspørsmål.

*Artikkel 10***Anmodninger om standardisering til europeiske standardiseringsorganisasjoner**

1. Kommisjonen kan innenfor rammen av den kompetansen som er fastsatt i traktatene, be én eller flere europeiske standardiseringsorganisasjoner om å utarbeide en europeisk standard eller europeisk standardiseringspublikasjon innen en bestemt frist. Europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner skal være markedsbaserte, ta hensyn til offentlighetens interesse og de politiske målene som tydelig er oppgitt i Kommisjonens anmodning, og bygge på enighet. Kommisjonen skal fastsette de kravene til innhold som skal oppfylles i det dokumentet det bes om, og en frist for vedtakelsen av dokumentet.
2. De beslutningene det vises til i nr. 1, skal vedtas etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 22 nr. 3 etter samråd med de europeiske standardiseringsorganisasjonene og de europeiske interesseorganisasjonene som mottar finansiell støtte fra Unionen, i samsvar med denne forordning, og av den komiteen som er nedsatt ved tilsvarende unionsregelverk, når en slik komité finnes, og ellers etter andre former for samråd med sektoreksperter.
3. Den relevante europeiske standardiseringsorganisasjonen skal innen én måned etter at anmodningen er mottatt, melde om den godtar anmodningen nevnt i nr. 1.
4. Når det framsettes en anmodning om finansiering, skal Kommisjonen innen to måneder etter at godkjenningen nevnt i nr. 3 er mottatt, underrette de relevante europeiske standardiseringsorganisasjonene om tildelingen av et tilskudd til å utarbeide en europeisk standard eller en europeisk standardiseringspublikasjon.
5. De europeiske standardiseringsorganisasjonene skal underrette Kommisjonen om den virksomheten som gjennomføres for å utarbeide dokumentene nevnt i nr. 1. Kommisjonen skal sammen med de europeiske standardiseringsorganisasjonene vurdere om de dokumentene som utarbeides av de europeiske standardiseringsorganisasjonene, er i samsvar med den opprinnelige anmodningen.

6. Når en harmonisert standard oppfyller de kravene som den tar sikte på å dekke, og som er fastsatt i Unionens tilsvarende harmoniseringsregelverk, skal Kommisjonen umiddelbart offentliggjøre en henvisning til denne harmoniserte standarden i *Den europeiske unions tidende*, eller ved andre midler i henhold til vilkårene fastsatt i tilsvarende rettsakt i Unionens harmoniseringsregelverk.

Artikkel 11

Formelle innvendinger mot harmoniserte standarder

1. Når en medlemsstat eller Europaparlamentet anser at en harmonisert standard ikke fullt ut oppfyller de kravene som den tar sikte på å dekke, og som er fastsatt i Unionens relevante harmoniseringsregelverk, skal den eller det underrette Kommisjonen om dette med en detaljert redegjørelse og Kommisjonen skal etter samråd med den komiteen som er nedsatt ved Unionens tilsvarende harmoniseringsregelverk, dersom en slik komité finnes, og ellers etter andre former for samråd med sektoreksperter, beslutte følgende:
 - a) å offentliggjøre eller ikke offentliggjøre henvisningene til den gjeldende harmoniserte standarden i *Den europeiske unions tidende*, eller offentliggjøre henvisningene med forbehold,
 - b) å opprettholde, opprettholde med forbehold eller trekke tilbake henvisningene til den gjeldende harmoniserte standarden i *Den europeiske unions tidende*.
2. Kommisjonen skal på sitt nettsted offentliggjøre opplysninger om de harmoniserte standardene som har vært gjenstand for en beslutning som nevnt i nr. 1.
3. Kommisjonen skal underrette den berørte europeiske standardiseringsorganisasjonen om beslutningen nevnt i nr. 1, og om nødvendig be om en revisjon av den berørte harmoniserte standarden.
4. Den beslutningen som er nevnt i nr. 1 bokstav a) i denne artikkel, skal vedtas etter framgangsmåten med rådgivende komité nevnt i artikkel 22 nr. 2.
5. Den beslutningen som er nevnt i nr. 1 bokstav b) i denne artikkel, skal vedtas etter framgangsmåten med undersøkelseskomité nevnt i artikkel 22 nr. 3.

Artikkel 12

Underretning av interesseorganisasjoner

Kommisjonen skal opprette et meldingssystem for alle berørte parter, herunder europeiske standardiseringsorganisasjoner og europeiske interesseorganisasjoner som mottar finansiell støtte fra Unionen i samsvar med denne forordning, med henblikk på å sikre et hensiktsmessig samråd og markedsrelevans før den:

- a) vedtar Unionens årlige arbeidsprogram for europeisk standardisering nevnt i artikkel 8 nr. 1,
- b) vedtar anmodninger om standardisering nevnt i artikkel 10,
- c) treffer beslutninger om formelle innvendinger mot harmoniserte standarder som nevnt i artikkel 11 nr. 1,
- d) treffer beslutninger om fastsettelse av tekniske spesifikasjoner på IKT-området nevnt i artikkel 13,
- e) vedtar delegerte rettsakter nevnt i artikkel 20.

Kapittel IV

Tekniske spesifikasjoner på ikt-området

Artikkel 13

Fastsettelse av tekniske spesifikasjoner på IKT-området som det kan vises til

1. Kommisjonen kan enten på anmodning fra en medlemsstat eller på eget initiativ beslutte å fastsette tekniske spesifikasjoner på IKT-området som ikke er nasjonale, europeiske eller internasjonale standarder, men som oppfyller kravene i vedlegg II og som det kan vises til ved offentlige innkjøp, først og fremst for å sikre samvirkingsevne.
2. Når en teknisk spesifikasjon på IKT-området fastsatt i samsvar med nr. 1, endres, trekkes tilbake eller ikke lenger oppfyller kravene i vedlegg II, kan Kommisjonen enten på forslag fra en medlemsstat eller på eget initiativ treffe en beslutning om å fastsette den endrede tekniske spesifikasjonen på IKT-området eller trekke fastsettelsen tilbake.
3. De beslutningene som angis i nr. 1 og 2, skal vedtas etter samråd med det europeiske flerpartersforumet om IKT-standardisering, som omfatter de europeiske standardiseringsorganisasjonene, medlemsstatene og relevante berørte parter, og etter samråd med den komiteen som er nedsatt ved tilsvarende unionsregelverk, dersom en slik komité fin-

nes, og ellers etter andre former for samråd med sektorekspertene.

Artikkel 14

Bruk av tekniske spesifikasjoner på IKT-området i offentlige innkjøp

De tekniske spesifikasjonene på IKT-området som er nevnt i artikkel 13 i denne forordning, skal utgjøre felles tekniske spesifikasjoner nevnt i direktiv 2004/17/EF, 2004/18/EF og 2009/81/EF, og forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002.

Kapittel V

Finansiering av europeisk standardisering

Artikkel 15

Unionens finansiering av standardiseringsorganisasjoner

1. Unionen kan yte finansiering til de europeiske standardiseringsorganisasjonene for følgende standardiseringsvirksomhet:
 - a) utvikling og revisjon av europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner som er nødvendige og egner seg for å støtte Unionens regelverk og politikk,
 - b) kontroll av kvaliteten på europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner samt deres samsvar med Unionens tilsvarende regelverk og politikk,
 - c) utførelse av forberedende eller utfyllende arbeid i forbindelse med europeisk standardisering, herunder undersøkelser, samarbeid, herunder internasjonalt samarbeid, seminarer, vurderinger, sammenlignende analyser, forskning, laboratoriearbeid, sammenlignende laboratorieprøvinger, samsvarsvurdering og tiltak for å sikre at det går raskere å utvikle og revidere europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner uten at dette påvirker anvendelsen av de grunnleggende prinsippene, særlig prinsippene om åpenhet, kvalitet, innsyn og enighet blant alle berørte parter,
 - d) virksomheten ved de europeiske standardiseringsorganisasjonenes sentralsekretariater, herunder utvikling av politikk, samordning av standardiseringsvirksomhet, utførelse av teknisk arbeid og formidling av opplysninger til berørte parter,
 - e) oversettelse av europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner som brukes til støtte for Unionens regelverk

og politikk, til de andre offisielle språkene i Unionen enn arbeidsspråkene i de europeiske standardiseringsorganisasjonene, eller i behørig grunngitte tilfeller til andre språk enn de offisielle språkene i Unionen,

- f) utarbeiding av opplysninger for å forklare, tolke og forenkle europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner, herunder brukerveiledninger, sammendrag av standarder, opplysninger om beste praksis samt holdningskampanjer, strategier og opplæringskurs,
 - g) virksomhet som søker å gjennomføre programmer for faglig bistand, samarbeid med tredjestater samt fremming og forbedring av den europeiske standardiseringsordningen og av europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner blant berørte parter i Unionen og på internasjonalt plan.
2. Finansiering fra Unionen kan også ytes til:
 - a) nasjonale standardiseringsorganer for standardiseringsvirksomhet nevnt i nr. 1, som de utfører i fellesskap med de europeiske standardiseringsorganisasjonene,
 - b) andre organer som har fått i oppgave å bidra til virksomheten nevnt i nr. 1 bokstav a), eller å utføre virksomheten nevnt i nr. 1 bokstav c) og g) i samarbeid med de europeiske standardiseringsorganisasjonene.

Artikkel 16

Unionens finansiering av andre europeiske organisasjoner

Unionen kan yte finansiering til de europeiske interesseorganisasjonene som oppfyller kriteriene fastsatt i vedlegg III til denne forordning, for følgende virksomhet:

- a) driften av disse organisasjonene og av deres virksomhet i forbindelse med europeisk og internasjonal standardisering, herunder utførelsen av teknisk arbeid og formidling av opplysninger til medlemmer og andre berørte parter,
- b) ytelse av juridisk og teknisk sakkunnskap, herunder undersøkelser i forbindelse med vurdering av behovet for og utviklingen av europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner samt utdanning av sakkyndige,
- c) deltaking i teknisk arbeid i forbindelse med utvikling og revisjon av europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner som er nødvendige og egner seg for å støtte Unionens regelverk og politikk,

- d) fremming av europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner samt opplysninger om og bruken av standarder hos berørte parter, herunder SMB-er og forbrukere.

Artikkel 17

Finansieringsordninger

1. Unionens finansiering skal ytes i form av:
 - a) tilskudd uten forslagsinnbydelse eller avtaler etter framgangsmåter for offentlig innkjøp, til:
 - i) europeiske standardiseringsorganisasjoner og nasjonale standardiseringsorganer for å utføre den virksomheten som er nevnt i artikkel 15 nr. 1,
 - ii) organer som identifiseres i en grunnleggende rettsakt i henhold til artikkel 49 i forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002, for å utføre den virksomheten som er nevnt i artikkel 15 nr. 1 bokstav c) i denne forordning, i samarbeid med de europeiske standardiseringsorganisasjonene,
 - b) tilskudd etter forslagsinnbydelse eller avtaler etter framgangsmåter for offentlig innkjøp, til andre organer nevnt i artikkel 15 nr. 2 bokstav b),
 - i) for å bidra til den utviklingen og revisjonen av europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner som er nevnt i artikkel 15 nr. 1 bokstav a),
 - ii) for å utføre det forberedende arbeidet eller utfyllende arbeidet som er nevnt i artikkel 15 nr. 1 bokstav c),
 - iii) for å utføre den virksomheten som er nevnt i artikkel 15 nr. 1 bokstav g),
 - c) tilskudd etter forslagsinnbydelse til de europeiske interesseorganisasjonene som oppfyller kriteriene fastsatt i vedlegg III til denne forordning, for å utføre den virksomheten som er nevnt i artikkel 16.
2. Den virksomheten som utføres av organene nevnt i nr. 1, kan finansieres ved:
 - a) tilskudd til tiltak,
 - b) driftstilskudd til de europeiske standardiseringsorganisasjonene og europeiske interesseorganisasjonene som oppfyller kriteriene fastsatt i vedlegg III til denne forordning, i samsvar med reglene fastsatt i forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002. I

tilfelle fornyelse skal driftstilskudd ikke trappes ned automatisk.

3. Kommisjonen skal fastsette finansieringsordningene nevnt i nr. 1 og 2, tilskuddsbeløpene og eventuelt den høyeste proSENTsatsen for finansieringen av hver type virksomhet.
4. Unntatt i behørig grunngitte tilfeller skal tilskudd som gis til standardiseringsvirksomheten nevnt i artikkel 15 nr. 1 bokstav a) og b), ha form av faste beløp og skal for standardiseringsvirksomheten nevnt i artikkel 15 nr. 1 bokstav a), utbetales når følgende vilkår er oppfylt:
 - a) Europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner som Kommisjonen har bedt om i samsvar med artikkel 10, skal vedtas eller revideres innen en frist som ikke overskrider den fristen som er fastsatt i nevnte artikkel,
 - b) SMB-er, forbruker- og miljøorganisasjoner samt arbeidstakere som er berørte parter, er tilstrekkelig representert og kan delta i europeisk standardiseringsvirksomhet som nevnt i artikkel 5 nr. 1.
5. De felles målene for samarbeidet og de administrative og finansielle vilkårene for tilskudd som tildeles de europeiske standardiseringsorganisasjonene og de europeiske interesseorganisasjonene som oppfyller kriteriene angitt i vedlegg III til denne forordning, skal fastsettes innenfor partnerskapsrammeavtalene mellom Kommisjonen og disse standardiseringsorganisasjonene og interesseorganisasjonene i samsvar med forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 og (EF, Euratom) nr. 2342/2002. Kommisjonen skal underrette Europaparlamentet og Rådet om inngåelsen av disse avtalene.

Artikkel 18

Forvaltning

De bevilgningene som fastsettes av budsjettmyndigheten til finansiering av standardiseringsvirksomhet, kan også dekke administrative utgifter i forbindelse med forberedelse, overvåking, inspeksjon, revisjon og vurdering som er direkte nødvendig for gjennomføringen av artikkel 15, 16 og 17, herunder undersøkelser, møter, informasjon og offentliggjøring, utgifter knyttet til datanett for utveksling av informasjon og andre utgifter til administrativ og teknisk bistand som Kommisjonen kan benytte i forbindelse med standardiseringsvirksomheten.

*Artikkel 19***Vern av Unionens økonomiske interesser**

1. Kommisjonen skal sikre at Unionens økonomiske interesser vernes ved gjennomføring av virksomhet som finansieres ved denne forordning, gjennom å iverksette forebyggende tiltak mot bedrageri, korrupsjon og annen ulovlig virksomhet, gjennom virkningsfulle kontroller og inndrivelse av urettmessig utbetalte beløp og, dersom det påvises uregelmessigheter, gjennom sanksjoner som er virkningsfulle, står i forhold til overtredelsen og virker avskrekkende, i samsvar med forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95, forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 og forordning (EF) nr. 1073/1999.
2. Når det gjelder Unionens virksomhet som finansieres i henhold til denne forordning, menes med begrepet uregelmessighet som er definert i artikkel 1 nr. 2 i forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95, enhver overtredelse av en bestemmelse i unionsretten eller ethvert brudd på en avtaleforpliktelse som følger av en markedsdeltakers handling eller unnlatelse, og som fører til eller kunne ha ført til at Unionens alminnelige budsjett eller budsjetter som Unionen forvalter, skades gjennom en uberettiget utgift.
3. Alle avtaler og kontrakter som følger av denne forordning, skal inneholde bestemmelser om overvåking og finansiell styring som skal foretas av Kommisjonen eller en bemyndiget representant for denne, og om revisjon som skal foretas av Den europeiske revisjonsrett, og som om nødvendig kan foretas på stedet.

*Kapittel VI***Delegerte rettsakter, komité og rapportering***Artikkel 20***Delegerte rettsakter**

Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 21 om endringer av vedleggene for å:

- a) ajourføre listen over europeiske standardiseringsorganisasjoner angitt i vedlegg I for å ta hensyn til navne- eller strukturendringer,
- b) tilpasse kriteriene for de europeiske interesseorganisasjonene som er angitt i vedlegg III til denne forordning, med henblikk på ytterligere utvikling når det gjelder deres karakter av ideell virksomhet og representativitet. Disse tilpasningene skal ikke medføre at det

opprettes nye kriterier eller at eksisterende kriterier eller organisasjonskategorier oppheves.

*Artikkel 21***Utøvelse av delegert myndighet**

1. Myndigheten til å vedta delegerte rettsakter tillegges Kommisjonen på de vilkårene som er fastsatt i denne artikkel.
2. Myndigheten til å vedta delegerte rettsakter som nevnt i artikkel 20, skal tillegges Kommisjonen for en periode på fem år fra 1. januar 2013. Kommisjonen skal senest ni måneder før utløpet av femårsperioden utarbeide en rapport med hensyn til den delegerte myndigheten. Delegeringen av myndighet skal stilltiende forlenges med perioder av samme varighet, med mindre Europaparlamentet eller Rådet motsetter seg en forlengelse senest tre måneder før utløpet av hver periode.
3. Den delegeringen av myndighet som er nevnt i artikkel 20, kan når som helst tilbakekalles av Europaparlamentet eller Rådet. En beslutning om tilbakekalling innebærer at den delegeringen av myndighet som angis i beslutningen, opphører. Beslutningen trer i kraft dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende* eller på et senere tidspunkt som er fastsatt i beslutningen. Den berører ikke gyldigheten av delegerte rettsakter som allerede er i kraft.
4. Når Kommisjonen vedtar en delegert rettsakt, skal den umiddelbart og samtidig underrette Europaparlamentet og Rådet om dette.
5. En delegert rettsakt vedtatt i henhold til artikkel 20, skal tre i kraft bare dersom verken Europaparlamentet eller Rådet har kommet med innvendinger innen en periode på to måneder etter at Europaparlamentet og Rådet er underrettet om rettsakten, eller dersom både Europaparlamentet og Rådet før denne perioden utløper, har underrettet Kommisjonen om at de ikke har innvendinger. Denne perioden skal forlenges med to måneder på Europaparlamentets eller Rådets initiativ.

*Artikkel 22***Komitéframgangsmåte**

1. Kommisjonen skal bistås av en komité. Nevnte komité skal være en komité i henhold til forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når det vises til dette nummer, får artikkel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.
3. Når det vises til dette nummer, får artikkel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.
4. Når komiteens uttalelse skal innhentes ved skriftlig framgangsmåte, skal denne framgangsmåten avsluttes uten resultat når komiteens leder innen fristen for å avgis uttalelsen, beslutter dette, eller dersom et simpelt flertall av utvalgets medlemmer ber om det.

Artikkel 23

Komiteens samarbeid med standardiseringsorganisasjoner og berørte parter

Komiteen angitt i artikkel 22 nr. 1 skal samarbeide med de europeiske standardiseringsorganisasjonene og europeiske interesseorganisasjoner som mottar finansiell støtte fra Unionen i samsvar med denne forordning.

Artikkel 24

Rapporter

1. De europeiske standardiseringsorganisasjonene skal sende en årlig rapport om gjennomføringen av denne forordning til Kommisjonen. Rapporten skal inneholde detaljerte opplysninger om følgende:
 - a) anvendelsen av artikkel 4, 5, 10, 15 og 17,
 - b) representasjonen av SMB-er, forbruker- og miljøorganisasjoner samt arbeidstakere som er berørte parter i nasjonale standardiseringsorganer,
 - c) representasjonen av SMB-er på grunnlag av de årlige rapportene nevnt i artikkel 6 nr. 3,
 - d) bruken av IKT i standardiseringsordningen,
 - e) samarbeid mellom de nasjonale standardiseringsorganene og de europeiske standardiseringsorganisasjonene.
2. De europeiske interesseorganisasjonene som har mottatt finansiell støtte i samsvar med denne forordning, skal sende en årlig rapport om sin virksomhet til Kommisjonen. Denne rapporten skal særlig inneholde detaljerte opplysninger om disse organisasjonenes medlemmer og om den virksomheten som er nevnt i artikkel 16.
3. Kommisjonen skal innen 31. desember 2015 og deretter hvert femte år legge fram for Europaparlamentet og Rådet en rapport om gjennomføringen av denne forordning. Rapporten

skal inneholde en analyse av de årlige rapportene nevnt i nr. 1 og 2, en vurdering av hvor relevant den standardiseringsvirksomheten som mottar støtte fra Unionen er i forhold til Unionens regelverk og politikk, samt en vurdering av mulige nye tiltak for å forenkle finansieringen av europeisk standardisering og redusere den administrative byrden for de europeiske standardiseringsorganisasjonene.

Artikkel 25

Revisjon

Kommisjonen skal innen 2. januar 2015 vurdere hvilken virkning framgangsmåten fastsatt i artikkel 10 i denne forordning, har hatt på tidsplanen for utstedelse av anmodninger om standardisering. Kommisjonen skal i en rapport legge fram sine konklusjoner for Europaparlamentet og Rådet. Når det er hensiktsmessig, skal rapporten følges av et forslag til regelverk for å endre denne forordning.

Kapittel VII

Sluttbestemmelser

Artikkel 26

Endringer

1. Følgende bestemmelser oppheves:
 - a) artikkel 6 nr. 1 i direktiv 89/686/EØF,
 - b) artikkel 5 i direktiv 93/15/EØF,
 - c) artikkel 6 nr. 1 i direktiv 94/9/EF,
 - d) artikkel 6 nr. 1 i direktiv 94/25/EF,
 - e) artikkel 6 nr. 1 i direktiv 95/16/EF,
 - f) artikkel 6 i direktiv 97/23/EF,
 - g) artikkel 14 i direktiv 2004/22/EF,
 - h) artikkel 8 nr. 4 i direktiv 2007/23/EF,
 - i) artikkel 7 i direktiv 2009/23/EF,
 - j) artikkel 6 i direktiv 2009/105/EF.

Henvisninger til de opphevede bestemmelsene skal forstås som henvisninger til artikkel 11 i denne forordning.
2. I direktiv 98/34/EF gjøres følgende endringer:
 - a) I artikkel 1 oppheves nr. 6 og 10.
 - b) Artikkel 2, 3 og 4 oppheves.
 - c) I artikkel 6 nr. 1 utgår ordene «med representanter for standardiseringsorganene nevnt i vedlegg I og II».
 - d) I artikkel 6 nr. 3 oppheves første strekpunkt.
 - e) I artikkel 6 nr. 4 oppheves bokstav a), b) og e).

f) Artikkel 7 skal lyde:

«Artikkel 7

Medlemsstatene skal i samsvar med artikkel 8 nr. 1 underrette Kommisjonen om alle anmodninger til standardiseringsorganer om å utarbeide tekniske spesifikasjoner eller en standard for spesifikke produkter med det formål å innføre en teknisk forskrift for slike produkter i form av et forslag til tekniske forskrifter, og skal angi årsakene til å innføre den.».

g) I artikkel 11 skal annet punktum lyde:

«Kommisjonen skal offentliggjøre årlige statistikker over de meldingene som er mottatt, i *Den europeiske unions tidende*.».

h) Vedlegg I og II oppheves.

Henvisninger til disse opphevede bestemmelsene skal forstås som henvisninger til denne forordning og leses som angitt i sammenligningstabellen i vedlegg IV til denne forordning.

Artikkel 27

Nasjonale standardiseringsorganer

Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om sine standardiseringsorganer.

Kommisjonen skal offentliggjøre en liste over nasjonale standardiseringsorganer og alle ajourføringer av denne listen i *Den europeiske unions tidende*.

Artikkel 28

Overgangsbestemmelser

I unionsrettsakter som fastsetter en formodning om samsvar med vesentlige krav ved anvendelsen av harmoniserte standarder vedtatt i samsvar med direktiv 98/34/EF, skal henvisninger til direktiv 98/34/EF forstås som henvisninger til denne forordning, bortsett fra henvisninger til den komiteen som er nedsatt ved artikkel 5 i direktiv 98/34/EF om tekniske forskrifter.

Når en unionsrettsakt inneholder bestemmelser om en framgangsmåte for innvendinger mot harmoniserte standarder, får artikkel 11 i denne forordning ikke anvendelse på den gjeldende rettsakten.

Artikkel 29

Oppheving

Beslutning nr. 1673/2006/EF og vedtak 87/95/EØF oppheves.

Henvisninger til den opphevede beslutningen og det opphevede vedtaket skal forstås som henvisninger til denne forordning og leses i henhold til sammenligningstabellen angitt i vedlegg IV til denne forordning.

Artikkel 30

Ikrafttredelse

Denne forordning trer i kraft den tjuende dag etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Den får anvendelse fra 1. januar 2013.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Strasbourg, 25. oktober 2012.

For Europaparlamentet For Rådet

M. SCHULZ

A. D. MAVROYIANNIS

President

Formann

Vedlegg I

Europeiske standardiseringsorganisasjoner

1. CEN — Den europeiske standardiseringsorganisasjon
2. CENELEC — Den europeiske komité for elektroteknisk standardisering
3. ETSI — Det europeiske standardiseringsinstitutt for telekommunikasjon

Vedlegg II

Krav i forbindelse med fastsettelse av tekniske spesifikasjoner på IKT-området

1. De tekniske spesifikasjonene har oppnådd markedsaksept og gjennomføringen av dem hindrer ikke samvirkingsevnen med eksisterende europeiske eller internasjonale standarder. Markedsaksept kan påvises gjennom praktiske eksempler på samsvarende gjennomføringer fra ulike selgere.
2. De tekniske spesifikasjonene er sammenhengende ettersom de ikke er i strid med europeiske standarder, det vil si at de omfatter områder der det ikke er planlagt vedtakelse av nye europeiske standarder innen rimelig tid, der eksisterende standarder ikke

har oppnådd markedsaksept, eller der disse standardene er foreldet, samt der det ikke er planlagt å innarbeide de tekniske spesifikasjonene i europeiske standardiseringspublikasjoner innen rimelig tid.

3. De tekniske spesifikasjonene er utviklet av en ideell organisasjon som er en faglig sammenslutning, bransje- eller yrkesorganisasjon eller enhver annen medlemsorganisasjon som innenfor sitt kompetanseområde utvikler tekniske spesifikasjoner på IKT-området, og som ikke er en europeisk standardiseringsorganisasjon eller et nasjonalt eller internasjonalt standardiseringsorgan, gjennom framgangsmåter som oppfyller følgende kriterier:

a) Åpenhet:

De tekniske spesifikasjonene er utviklet på grunnlag av en åpen beslutningstaking som er tilgjengelig for alle berørte parter på det eller de markedene som berøres av de gjeldende tekniske spesifikasjonene.

b) Enighet:

Beslutningsprosessen bygger på samarbeid og enighet og begunstiger ikke en bestemt berørt part. Med enighet menes en allmenn enighet som kjennetegnes ved at det ikke fra en viktig berørt part er vedvarende motstand i vesentlige spørsmål, og som er oppnådd gjennom en framgangsmåte som har søkt å ta hensyn til alle de berørte partenes synspunkter og forene motstridende argumenter. Enighet innebærer ikke enstemmighet.

c) Innsyn:

- i) Alle opplysninger om tekniske drøftinger og beslutninger er arkivert og identifisert.
- ii) Opplysninger om ny standardiseringsvirksomhet er offentliggjort og meddelt bredt gjennom egnede og tilgjengelige kanaler.
- iii) For å oppnå likevekt er det blitt tilstrebet å oppnå deltaking fra alle relevante grupper av berørte parter.
- iv) Merknader fra berørte parter er tatt i betraktning og besvart.

4. De tekniske spesifikasjonene oppfyller følgende krav:

- a) Vedlikehold: Løpende støtte og vedlikehold av offentliggjorte spesifikasjoner garanteres i en lang periode.
- b) Tilgjengelighet: Spesifikasjonene er offentlig tilgjengelig for gjennomføring og bruk

på rimelige vilkår (herunder mot et rimelig gebyr eller gratis).

- c) Immaterialrettigheter som er vesentlige for gjennomføringen av spesifikasjoner, er lisensiert til søkere på et (rettferdig) rimelig og ikke-diskriminerende grunnlag ((F)RAND), noe som kan innebære at rettighetshaveren velger å lisensiere vesentlige immaterialrettigheter uten erstatning.
- d) Relevans:
 - i) Spesifikasjonene er virkningsfulle og relevante.
 - ii) Spesifikasjonene imøtekommer markedsbehov og regelverkskrav.
- e) Nøytralitet og stabilitet:
 - i) Spesifikasjonene er så langt som mulig rettet mot ytelser framfor å bygge på konstruksjonsmessige eller beskrivende egenskaper.
 - ii) Spesifikasjonene fører ikke til markedsvidning eller begrenser brukernes muligheter til å utvikle konkurranse og nyskaping på grunnlag av dem.
 - iii) Spesifikasjonene bygger på avansert vitenskapelig og teknologisk utvikling.
- f) Kvalitet:
 - i) Kvaliteten og detaljnivået er tilstrekkelig for å sikre at det kan utvikles flere konkurrerende utgaver av samvirkende produkter og tjenester.
 - ii) Standardiserte grensesnitt er ikke skjult eller kontrollert av noen andre enn de organisasjonene som har vedtatt de tekniske spesifikasjonene.

Vedlegg III

Europeiske interesseorganisasjoner som er berettiget til økonomisk støtte fra unionen

1. En europeisk organisasjon som representerer SMB-er i europeisk standardiseringsvirksomhet, og som:
 - a) er en ikke-statlig og ideell organisasjon,
 - b) har som vedtektsmessig formål og virksomhet å ivareta SMB-enes interesse i standardiseringsarbeidet på europeisk plan, å øke deres kjennskap til standardisering og å motivere dem til å delta i standardiseringsarbeidet,
 - c) har fått mandat av ideelle organisasjoner som representerer SMB-er i minst to tredeler av medlemsstatene, til å representere SMB-ers interesser i standardiseringsarbeidet på europeisk plan.

2. En europeisk organisasjon som representerer forbrukerne i europeisk standardiseringsvirksomhet, og som:
 - a) er en ikke-statlig, ideell organisasjon som er uavhengig av industri, handels- og forretningsinteresser, eller andre motstridende interesser,
 - b) har som vedtektsmessig formål og virksomhet å ivareta forbrukernes interesser i standardiseringsarbeidet på europeisk plan,
 - c) har fått mandat av nasjonale, ideelle forbrukerorganisasjoner i minst to tredeler av medlemsstatene til å representere forbrukernes interesser i standardiseringsarbeidet på europeisk plan.
3. En europeisk organisasjon som representerer miljøinteressene i europeisk standardiseringsvirksomhet, og som:
 - a) er en ikke-statlig, ideell organisasjon som er uavhengig av industri, handels- og forretningsinteresser, eller andre motstridende interesser,
 - b) har som vedtektsmessig formål og virksomhet å ivareta miljøinteressene i standardiseringsarbeidet på europeisk plan,
 - c) har fått mandat av nasjonale, ideelle miljøorganisasjoner i minst to tredeler av medlemsstatene til å representere miljøinteressene i standardiseringsarbeidet på europeisk plan.
4. En europeisk organisasjon som representerer arbeidstakerinteresser i europeisk standardiseringsvirksomhet, og som:
 - a) er en ikke-statlig, ideell organisasjon som er uavhengig av industri, handels- og forretningsinteresser, eller andre motstridende interesser,
 - b) har som vedtektsmessig formål og virksomhet å ivareta arbeidstakerinteressene i standardiseringsarbeidet på europeisk plan,
 - c) har fått mandat av nasjonale, ideelle arbeidstakerorganisasjoner i minst to tredeler av medlemsstatene til å representere arbeidstakerinteressene i standardiseringsarbeidet på europeisk plan.

Vedlegg IV

Sammenligningstabell

Direktiv 98/34/EF	Denne forordning
Artikkel 1 første nummer punkt 6)	Artikkel 2 nr. 1
Artikkel 1 første nummer punkt 7)	—
Artikkel 1 første nummer punkt 8)	Artikkel 2 nr. 3
Artikkel 1 første nummer punkt 9)	Artikkel 2 nr. 8
Artikkel 1 første nummer punkt 10)	Artikkel 2 nr. 10
Artikkel 2 nr. 1	Artikkel 3 nr. 1
Artikkel 2 nr. 2	Artikkel 3 nr. 2
Artikkel 2 nr. 3	Artikkel 3 nr. 3 og 4
Artikkel 2 nr. 4	Artikkel 27
Artikkel 2 nr. 5	Artikkel 20 bokstav a)
Artikkel 3	Artikkel 4 nr. 1
Artikkel 4 nr. 1	Artikkel 3 nr. 3 og 5, og artikkel 4 nr. 4
Artikkel 4 nr. 2	—
Artikkel 6 nr. 3 første strekpunkt	—
Artikkel 6 nr. 4 bokstav a)	Artikkel 20 bokstav a)
Artikkel 6 nr. 4 bokstav b)	—
Artikkel 6 nr. 4 bokstav e)	Artikkel 10 nr. 2
Vedlegg I	Vedlegg I
Vedlegg II	Artikkel 27

Beslutning nr. 1673/2006/EF	Denne forordning
Artikkel 1	Artikkel 1
Artikkel 2 og 3	Artikkel 15
Artikkel 4	—
Artikkel 5	Artikkel 17
Artikkel 6 nr. 1	Artikkel 18
Artikkel 6 nr. 2	Artikkel 24 nr. 3
Artikkel 7	Artikkel 19

Beslutning 87/95/EØF	Denne forordning
Artikkel 1	Artikkel 2
Artikkel 2	Artikkel 3
Artikkel 3	Artikkel 13

Beslutning 87/95/EØF	Denne forordning
Artikkel 4	Artikkel 8
Artikkel 5	Artikkel 14
Artikkel 6	—
Artikkel 7	—
Artikkel 8	Artikkel 24 nr. 3
Artikkel 9	—
